

Curtea de Apel Ploiești
Decizii Relevante
Trimestrul I 2015

Întocmit
Grefier Documentarist,
Luciu Ana - Maria

Cuprins

Secția Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie

- *Aplicarea art.5 Cod penal. Condamnarea inculpatului pentru infracțiunea dedusă judecării prin încadrarea juridică în textele incriminatoire din ambele legi penale succesive.*
- *Circumstanțe atenuante personale. Obligația motivării lor.*
- *Contestație. Declarare și soluționare.*
- *Apel. Condiții de admitere. Schimbarea încadrării juridice a faptei*
- *Apel. Soluții la judecată.*

Secția I Civilă

- *Criteriile medico-psiho-sociale de identificare și de încadrare într-o categorie de handicap, pentru copii. Vârsta copilului nu poate constitui unicul criteriu la schimbarea gradului de handicap*
- *Desfacere disciplinară a contractului de muncă. Principiul bunei-credințe*
- *Revizuire – act nou. Înscriș doveditor în sensul dispoziției art.322 pct.5 Cod pr.civilă (forma în vigoare la data introducerii acțiunii).*

Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal

- *Accesoriile curg de drept din ziua imediat următoare scadenței și până la plata integrală a sumelor datorate, și fără să fie necesară vreo punere în întârziere conform prevederilor art. 259 alin. (7) lit. „b” din legea nr. 95/2006 și art. 111 alin. (1), art. 119 alin. (1), art. 120 alin. (1) și art. 120 indice 1 din c. proc. fiscală creanțele fiscale sunt scadente la expirarea termenelor prevăzute de legile care le reglementează iar pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a contribuțiilor la FNUASS, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.*
- *Hotărârile irevocabile.*
- *Imposibilitatea invocării în recurs a modului de apreciere a probelor de către instanța de fond. Aplicarea în timp a actelor normative. Nulitate relativă.*
- *Necompetență facultativă. Alegerea efectivă a instanței ce urmează a fi investită prin declinare.*
- *Aprecierea greșită a momentului intrării unui act administrativ în circuitul civil. Casare pentru necercetarea fondului cauzei.*
- *Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, art. 22 alin. 2.*

Decizii Relevante

Trimestrul I 2015

*Secția Penală și pentru Cauze cu
Minori și de Familie*

[1] Aplicarea art.5 Cod penal. Condamnarea inculpatului pentru infracțiunea dedusă judecării prin încadrarea juridică în textele incriminatoare din ambele legi penale succesive.

Cod pena, art. 5, art. 337

OUG nr.195/2002 republ., art.87 alin.5

Decizia nr.265/2014 a Curții Constituționale

Instanța de fond a pronunțat condamnarea inculpatului combinând textele legale incriminatoare din ambele reglementări în termenii: „în baza art.337 cod penal rap.la art.87 alin.5 din OUG nr.195/2002 rep.cu aplic.art.5 cod penal,,

În această modalitate, pe de o parte nu se înțelege în baza cărui text de lege a fost stabilită răspunderea penală a inculpatului pentru a putea fi exercitat controlul de legalitate și temeinicie al hotărârii inclusiv sub aspectul cuantumului pedepsei aplicate iar pe de alta, au fost nesocotite dispozițiile obligatorii ale Deciziei nr.265/2014 ale Curții Constituționale care se opun ca, în aplicarea legii penale mai favorabile, să fie combinate prevederi legale din ambele legi penale succesive.

**Curtea de Apel Ploiești, Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie,
Decizia penală nr. 139 din 9 februarie 2015.**

Prin sentința penală nr.479 pronunțată la data de 2 decembrie 2014 a Judecătorei, s-au hotărât următoarele:

În baza art. 337 cod penal rap. la art. 87 alin. 5 din O.U.G. nr. 195/2002 rep., cu aplicarea art.5 cod penal, art. 396 alin. 10 cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul Ș. N., la pedeapsa de 8 luni închisoare.

În baza art.91 cod penal, s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 92 Cod penal s-a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani.

În baza art.93 alin.1 cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere: să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă tribunal la datele fixate de consilierul de probațiune; să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; să comunice schimbarea locului de muncă; să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 3 cod penal, inculpatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 90 de zile conform programului stabilit de Serviciul de Probațiune în colaborare cu primarul comunei V.în cadrul Primăriei Comunei V sau școlii generale din această localitate.

În baza art. 91 alin. 4 cod penal, s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 cod penal.

În baza art. 274 alin. 1 Cod procedură penală a fost obligat inculpat la 400 lei cheltuieli judiciare către stat .

Pentru a hotărî astfel, analizând materialul probator administrat în cauză pe parcursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă judecătore nr. 5217/P/2013 înregistrat sub nr. 6935/315/2014 a fost trimis în judecată inculpatul Ș. N., pentru săvârșirea infracțiunii prev.de art. 337 cod penal reținându-se că la 23.09.2013 a condus pe Soseaua Găești din municipiul T., autoutilitara marca Iveco, cu nr. de înmatriculare ....., sub influența băuturilor alcoolice și a refuzat să-i fie recoltate probe biologice în vederea stabilirii alcoolemiei.

Situația de fapt a fost probată cu: procesul-verbal de constatare a infracțiunii; procesul-verbal de constatare a refuzului de recoltare; declarațiile inculpatului; declarațiile martorilor și înscrisuri, fișa cazier judiciar .

La primul termen de judecată cu procedura legal îndeplinită (2 decembrie 2014) inculpatul a declarat că recunoaște fapta și solicită ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor existente în dosar pe care le cunoaște și a depus o caracterizare , în circumstanțiere personală.

Urmare acestei declarații și analizând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale, prima instanță a stabilit că în noaptea de 23.09.2013, orele 3.50, lucrătorii de poliție din cadrul Serviciul Rutier care efectuau controlul traficului rutier pe Șoseaua Găești din municipiul T., au oprit pentru verificări autoutilitara marca IVECO, cu numărul de înmatriculare ..... la volanul căreia se afla o persoană de sex bărbătesc ce s-a mutat de la volan pe locul din mijloc după oprirea autoutilitareii, Fiindu-i solicitate documentele, acesta a declarat verbal că la volan s-ar fi aflat altă persoană, care coborâse deja din mașină.

Pe locul din dreapta se afla o persoană de sex feminin care a fost identificată în persoana martorei C.C.

Aceasta a declarat, atât verbal, cât și în scris că autoutilitara a fost condusă de persoana de sex masculin care se afla pe locul din mijloc, adică inculpatul Ș.N., care a fost identificat de lucrătorii de poliție după actul de stare civilă.

Deoarece prezenta halenă alcoolică i s-a solicitat să fie testat cu aparatul alcootest, însă a refuzat, motivând că nu el a condus autoutilitara. De aceea, de la locul de oprire a fost condus la Spitalul Județean de Urgență din municipiu, unde în prezența medicului de gardă, a personalului medical auxiliar și a lucrătorilor poliției a refuzat recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei.

Totodată, inculpatul a refuzat să dea o declarație scrisă cu privire la cele întâmplate, nu a semnat procesul verbal de refuz de recoltare și nici procesul verbal de constatare.

Ulterior, la data de 25.11.2013 acesta s-a prezentat a organul de urmărire penală însoțit de apărător ales, în prezența căruia a declarat că în ziua de 22.09.2013 fratele său a organizat botezul copilului la Restaurantul A., situat pe str. Laminorului, unde inculpatul a venit în jurul orelor 18.30-19.00, cu un văr R.C.; că de la orele 19.00 până la orele 2.30-3.00 a mâncat meniul oferit de restaurant, a băut vin, suc și apă iar în jurul orelor 3.00 când petrecerea a luat sfârșit, deși a intenționat să plece acasă cu un taxi nașul fratelui său i-a zis să meargă la mașina sa unde a lăsat cheile lui A. C. să o conducă până acasă și este și nașa în mașină. A mers la autoutilitară s-a urcat pe locul din mijloc, martora C.C. s-a urcat pe locul din dreapta, iar martorul A.C. la volan.

În declarația sa martora C. C. nu și-a menținut afirmațiile din prima declarație, susținând ca fiind adevărată situația prezentată de inculpat.

Situația de fapt relatată de inculpat a fost susținută și de martorul A.C. în declarația dată la 9.12.2013.

La data de 3.07.2014 cei 2 martori A.C. și C.C.s-au prezentat la organul de cercetare penală și au solicitat să dea noi declarații care să descrie adevărata situație de fapt așa cum s-a petrecut în noaptea de 22/23.09.2013 precizând în esență că autoutilitara ....., când a fost oprită de polițiști, era condusă de inculpatul S. N.

În aceste împrejurări, la data de 7.03.2014, inculpatul S. N., în prezenta apărătorului ales, a precizat că nu mai menține vechile declarații, recunoscând săvârșirea faptei.

Probele administrate în cursul urmăririi penale și ulterior însușite de către inculpat fac dovada vinovăției acestuia cu privire la săvârșirea infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată.

În drept, instanța de fond a stabilit că fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de refuz al conducătorului unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de a se supune prelevării de mostre biologice necesare în vederea stabilirii alcoolemiei prev. de art. 337 cod penal.

La individualizarea pedepsei prima instanță a avut în vedere disp. art. 5 Cod penal privind aplicarea legii penale mai favorabile reținând că în actuala reglementare prevăzută de disp. art. 337 Cod penal infracțiunea este pedepsită cu închisoare de la 1 an și 5 ani în timp ce anterior datei de 1 februarie 2014 infracțiunea similară era prevăzută de art. 87 alin 5 din OUG nr. 195/2002 fiind sancționată cu închisoare de la 2 ani la 7 ani și a concluzionat că legea penală mai favorabilă inculpatului este legea nouă, respectiv disp. art. 337 Cod penal.

De asemenea, au fost avute în vedere disp. art. 396 alin 10 cod procedură penală privind reducerea limitelor de pedeapsă în cazul recunoașterii vinovăției, dar și criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 Cod penal respectiv împrejurările și modul de comitere a

infracțiunii, starea de pericol creată pentru siguranța circulației pe drumurile publice, împrejurarea că inculpatul a săvârșit fapta cu intenție indirectă, fișa de cazier judiciar din care rezultă că nu este cunoscut cu antecedente penale, atitudinea acestuia de recunoaștere a faptei și regretul manifestat, vârsta acestuia care este de 27 de ani, împrejurarea că nu are ocupație și nici loc de muncă și este absolvent al școlii generale.

Pentru aceste motive, instanța l-a condamnat pe inculpat în baza art. 337 Cod penal rap. la art. 87 alin 5 din OUG nr. 195/2002 rep, cu aplicarea art. 5 cod penal, art. 396 alin 10 Cod procedură penală la pedeapsa de 8 luni închisoare, dispunând suspendarea sub supraveghere a executării acesteia pe o durată de 2 ani și a stabilit în sarcina inculpatului obligații și măsuri de supraveghere conform sentinței.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel, în termen legal, inculpatul Ș. N susținând prin apărătorul ales că pedeapsa aplicată de instanța fondului a fost greșit individualizată deoarece este prea aspră, nu ține seama de atitudinea sa de recunoaștere și regret a faptei comise, de lipsa antecedentelor penale și conduita anterioară, împrejurări care constituie circumstanțe cu efect atenuant de natură a determina instanța de control judiciar să reindividualizeze sancțiunea în sensul amânării aplicării pedepsei conform art.80-81 cod penal

Curtea, verificând hotărârea apelată în raport de critica apelantului-inculpat, de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale ce au incidență în cauză dar și sub toate aspectele de fapt și de drept astfel cum prevede art.417 alin.2 cod pr.pen., a constată că este afectată legalitatea și temeinicia acesteia, însă și pentru alte considerente decât cele sesizate, după cum urmează:

Pe baza materialului probator strâns exclusiv în faza de urmărire penală și constând în: procesul-verbal de constatare a infracțiunii(fila 15); procesul-verbal de constatare a refuzului de recoltare(filele 16-18); declarațiile inculpatului(filele 19-30); declarațiile martorilor C. C. și A. C.(filele33-35 și 37-39, 42-44, 46-49) precum și înscrisuri (fila 22) în mod corect instanța de fond a stabilit că inculpatul Ș.N. a comis infracțiunea de refuz de recoltare de probe/mostre biologice necesare pentru stabilirea alcoolemiei sale în condițiile în care în noaptea de 23.09.2013 în jurul orei 3.50 a fost depistat conducând pe drumul public Sos.Găești din municipiul T., județul Dâmbovița, autoutilitara marca Iveco, cu nr. de înmatriculare ....., sub influența băuturilor alcoolice dar a refuzat recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei.

Chiar dacă inculpatul s-a apărat inițial în sensul negării împrejurării de a se fi aflat la volan, investigațiile făcute de anchetatori au relevat, în special după audierea martorilor, că inculpatul a ascuns adevărul și a încercat să zădărnicească cursul anchetei penale pentru a scăpa de răspundere penală, în fața instanței de judecată înainte de începerea cercetării judecătorești și aflat în fața evidenței dovezilor care îl indicau în mod clar ca autor al faptei, acesta și-a reconsiderat conduita procesuală recunoscând infracțiunea, împrejurările în care a fost depistat cu scopul de a beneficia de reducerea legală a limitelor speciale ale pedepsei, instanța de fond aplicând în cauză dispozițiile art.375 și art.396 alin.10 cod pr.pen.

Cu toate acestea, chiar dacă vinovăția inculpatului a fost just stabilită, pentru că între data săvârșirii faptei și cea a judecării a intervenit o succesiune de legi penale, judecătorul fondului s-a preocupat de stabilirea legii penale mai favorabile în sensul art.5 cod penal și comparând limitele pedepselor din ambele reglementări, a considerat că legea nouă adică art.337 cod penal constituie lege penală mai favorabilă pentru inculpat deoarece fapta este sancționată cu închisoarea cuprinsă între 1 și 5 ani în timp ce norma de incriminare din art.87 alin.5 din OUG nr.195/2002 republ. prevedea pedeapsa de la 2 la 7 ani închisoare.

Contrar acestui raționament dezvoltat în considerentele sentinței, prin dispozitivul acesteia, instanța de fond a pronunțat condamnarea inculpatului combinând textele legale incriminatoare din ambele reglementări în termenii: „în baza art.337 cod penal rap.la art.87 alin.5 din OUG nr.195/2002 rep.cu aplic.art.5 cod penal”(fila 23 verso dosar fond).

În această modalitate, pe de o parte nu se înțelege în baza cărui text de lege a fost stabilită răspunderea penală a inculpatului Ș. N. pentru a putea fi exercitat controlul de legalitate și temeinicie al hotărârii inclusiv sub aspectul cuantumului pedepsei aplicate iar pe de alta, au fost nesocotite dispozițiile obligatorii ale Deciziei nr.265/2014 ale Curții constituționale care se opun ca în aplicarea legii penale mai favorabile, să fie combinate prevederi legale din ambele legi penale succesive.

Sesizând această nelegalitate în mod corect procurorul a cerut admiterea apelului inculpatului și reformarea hotărârii în sensul restabilirii legalității soluției pronunțate dar cu respectarea principiului de drept penal înscris în art.418 cod pr.pen. privind neagravarea situației juridice a inculpatului în propriul apel.

Drept urmare, pentru considerentele expuse în cele ce preced, în baza art.421 pct.2 lit.a cod pr.pen., Curtea a admis apelul declarat de inculpat împotriva sentinței penale pronunțată la data de 2 decembrie 2014 a judecătorie pe care a desființat-o în totalitate și rejudecând cauza, a pronunțat o nouă hotărâre constatând că în aplicarea art.5 cod penal, legea penală mai favorabilă inculpatului este reglementarea anterioară pe baza criteriului aprecierii globale care are în vedere nu doar limitele pedepsei prevăzute de lege ci cuantumul concret la care se va orienta instanța prin aplicarea elementelor circumstanțiale de fapt și personale care servesc la individualizarea sancțiunii de drept penal inclusiv modalitatea de executare.

(Judecător Simona Petruța Buzoianu)

[2] Circumstanțe atenuante personale. Obligația motivării lor.

Cod penal anterior, art.74 și art.79

Atunci când recunoaște și acordă în favoarea unui inculpat circumstanțe personale cu efect atenuant, instanța are obligația de a le indica și motiva în cuprinsul hotărârii, deoarece ele constituie fundamentul juridic al atenuării răspunderii penale prin coborârea pedepsei sub limita minimă specială stabilită de legiuitor pe de o parte iar pe de alta, pentru a putea fi verificate sub aspectul legalității și temeiniciei reținerii lor de către instanța de control judiciar.

Curtea de Apel Ploiești, Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie, Decizia penală nr. 315 din 23 martie 2014.

Prin sentința penală nr. 3385 pronunțată la data de 21.11.2014 de judecătorie Ploiești a fost condamnat inculpatul I.G. recidivist, în temeiul art. 396 alin. 2 C.p.p. raportat la art. 208 alin. 1-209 alin. 1, lit. g C. pen. 1969, cu aplicarea art. 37 alin. 1, lit. a C. pen. 1969, a art. 74 alin.1 lit. c C. pen 1969., precum și a art. 5 C. penal la 2 pedeapsa de câte 2 ani închisoare pentru comiterea a două infracțiuni de furt calificat și în temeiul art.396 alin. 2 C.p.p. raportat la art. 192 alin. 1, 2 C. pen., cu aplicarea art. 37 alin. 1 lit. a C. pen .1969, art. 74 alin.1 lit. c C. pen 1969., precum și a art. 5 C. penal la o pedeapsă de 2 ani închisoare pentru o infracțiune de violare de domiciliu în variantă calificată.

Au fost contopite cele 3 pedepse rezultând pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare, conform art.33 lit.a și 34 lit.b cod penal anterior.

În baza art.83 alin.1 C.pen.1969 a fost revocată suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicată aceluiași inculpat prin sentința penală nr. 495/02.11.2006 a tribunalului definitivă prin neapelare și s-a dispus executarea în întregime a acestei pedepse, în regim de detenție, alături de pedeapsa aplicată prin prezenta sentință, urmând ca inculpatul să execute în total o pedeapsă de 5 ani închisoare.

Cu aplicarea art. 71 și 64 lit. a, teza a-II-a și lit. b C.pen 1969.

Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut că prin rechizitoriul nr. 6676/P/2008 al Parchetului de pe lângă judecătorie inculpatul I.G. a fost trimis în judecată, în stare de libertate și de recidivă, pentru săvârșirea, în concurs real de fapte penale a infracțiunilor de : furt calificat, prev. de art. 208 alin. 1-art. 209 alin. 1 lit. g C. pen., cu aplicarea art. 37 alin.1 lit. a C. pen., violare de domiciliu, prev. de art. 192 alin. 1, 2 C. pen., cu aplicarea art. 37 alin. 1 lit. a C. pen. și furt calificat, prev. de art. 208 alin. 1 - art. 209 alin. 1 lit. g, i C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C. pen. și art. 37 alin. 1 lit. a C. pen., toate cu aplicarea art. 33 lit. a C. pen.

În actul de sesizare s-a reținut, în esență că în noaptea de 24-25.07.2008, fără a avea acordul părții vătămate P. I., inculpatul a pătruns pe poarta descuiată în curtea locuinței acestuia din comuna P., sat P., nr. 288, jud. Prahova și a sustras un moped marca Piaggio S14M care se afla lângă casă.

De asemenea în perioada iunie-iulie 2008, inculpatul a pătruns de mai multe ori, prin efracție, în curtea locuinței părții vătămate P. I. din comuna P. sat P, nr. 198, jud. Prahova și, de fiecare dată a sustras mai multe bunuri.

Judecarea cauzei s-a efectuat în procedură comună deoarece inculpatul, desi legal citat, inclusiv apelat telefonic (fila 135 dosar fond) de lucrătorul de poliție însărcinat cu executarea unui mandat de aducere emis împotriva sa de judecătorul fondului, nu s-a prezentat în fața acestuia.

Analizând materialul probator administrat în cauză pe parcursul urmăririi penale, în conformitate cu art. 374 alin. 7 C.p.p instanța de fond a reținut următoarea situație de fapt:

1. În noaptea de 24/25 iulie 2008, inculpatul I. G., aflat sub influența băuturilor alcoolice, a luat hotărârea de a sustrage bunuri astfel că a pătruns pe poarta descuiată în locuința cu nr.288 aparținând persoanei vătămate P. I. din comuna P., sat P. de unde a sustras un moped marca Piaggio S14M care se afla lângă casă conducându-l până în municipiul Ploiești....., jud. Prahova, la locuința martorului T. I..

Din declarațiile martorilor S. N. și T. I. reiese că inculpatul a consumat băuturi alcoolice în noaptea de 24/25 iulie 2008, împreună cu aceștia, spunându-le că a furat un scuter pe care vrea să-l vândă.

Cei doi martori au refuzat să cumpere mopedul iar în dimineața zilei de 25 iulie 2008, inculpatul a plecat cu el dar a căzut într-un șanț unde l-a și abandonat.

Valoarea prejudiciului cauzat prin comiterea faptei este de 1.200 lei, suma cu care persoana vătămată P. I. s-a constituit parte civilă în cauză.

2. În perioada iunie-iulie 2008, același inculpat I. G. a pătruns de mai multe ori în curtea imobilului aparținând persoanei vătămate P. I. din aceeași localitate, nr. 198, jud. Prahova, cu scopul de a sustrage bunuri; a spart geamul ușii de acces și a pătruns în casă de unde a furat: un cazan de țuică, un motor electric, o mașină electrică de tăiat tablă, o butelie de aragaz, o mașină electrică de cusut, televizoare, o cafetieră, un bidon cu 5l de vișină și două seturi de furculițe).

Inculpatul a transportat bunurile sustrate la locuința lui M. V., profitând de faptul că acesta este decedat și în imobil nu locuiește nimeni.

Inculpatul a vândut o parte din bunurile sustrate martorilor M.C., C. Marilena-C., B. V.-I., S. I., C. G., F. I. și M. M., spunându-le că îi aparțin, dovadă fiind declarațiile martorilor date în cursul urmăririi penale prin care atestă situația de fapt expusă mai sus.

Contravaloarea prejudiciului cauzat este de 4.600 euro suma cu care persoana vătămată P. I. s-a constituit parte civilă în proces.

Instanța de fond a constatat apoi că în aplicarea principiului mitior lex, potrivit căruia în cazul situațiilor determinate de succesiunea legilor penale se va aplica legea penală mai favorabilă., se impune a se stabili care dintre cele două legi penale este mai blândă pentru inculpat și, având în vedere că acesta a fost trimis în judecată pentru săvârșirea a două infracțiuni de furt calificat comise în stare de recidivă postcondamnatorie, făcând o analiză de ansamblu a prevederilor din legile penale succesive, a considerat că prevederile codului penal din 1969 constituie lege penală mai favorabilă pentru inculpat.

Totodată, în sarcina inculpatului instanța de fond a reținut și agravanta recidivei postcondamnatorii deoarece prin sentința penală nr. 495/02.11.2006 a tribunalului inculpatul I.G a fost condamnat la o pedeapsă de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută de art. 208 alin. 1 -art. 209 alin. 1 lit. a, g, i și alin. 3 lit. c C. pen. și a cărei executare a fost suspendată sub supraveghere ceea ce a impus revocarea beneficiului acordat conform art.83 cod penal anterior fiindcă noile infracțiuni ce fac obiectul judecății au fost săvârșite în interiorul termenului de încercare al pedepsei anterioare.

Pe cale de consecință, apreciind că în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 396 alin. 2 Cod procedură penală, în sensul că faptele săvârșite de inculpat există, constituie infracțiuni și au fost săvârșite cu forma de vinovăție prevăzută de lege, instanța de fond l-a condamnat pe acesta la pedepse cu închisoarea la stabilirea cărora a ținut seamă de pericolul social concret al faptelor comise și la urmările lor dar și de antecedentele penale ale infractorului care, în plus, este și recidivist.

Judecătorul fondului a recunoscut și acordat inculpatului circumstanța atenuantă personală prev. de art.74 alin.1, lit.c cod penal anterior, coborând din acest motiv, pedepsele aplicate sub minimul special legal, acela de 3 ani închisoare.

În baza art. 36 alin. 1 raportat la art. 33 lit. a și 34 lit. b Cod penal 1969 au fost contopite cele 3 pedepse de câte 2 ani închisoare la care a adăugat apoi pedeapsa anterioară de 3 ani închisoare urmare revocării beneficiului suspendării sub supraveghere stabilind ca în final inculpatul să execute, în regim de detenție, pedeapsa cea mai grea de 5 ani închisoare.

Au fost interzise inculpatului drepturile prev. de art 64 litera a, cu excepția dreptului de a alege, și b cod penal anterior, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice, precum și cel de a ocupa o funcție ce implică exercițiul autorității de stat.

Împotriva sentinței în termen legal a exercitat apel inculpatul I.G. (fila 4) care a susținut pe de o parte că revocarea suspendării sub supraveghere a pedepsei anterioare de 3 ani închisoare aplicată anterior prin sentința penală nr. 495/02.11.2006 a tribunalului și care constituie primul termen al recidivei nu se mai impunea deoarece aceasta a fost deja revocată și executată efectiv în regim de detenție până la data de 21 decembrie 2010 iar pe de alta a cerut reindividualizarea pedepselor aplicate pentru infracțiunile din cauza dedusă judecării în sensul reducerii cuantumului lor cu argumentul că are familie și un copil minor în întreținere (fila 26) precum și probleme de sănătate (filele 8-11) dovedite cu actele medicale depuse la termenul de judecată din 20 februarie 2015 și la cel al dezbaterilor (fila 17).

Curtea, verificând hotărârea atacată în raport de criticile formulate, de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale care au incidență în cauză, dar și sub toate aspectele de fapt și de drept așa cum prevede art.417 alin.2 cod pr.pen., a constatat că este afectată legalitatea și temeinicia acesteia, pentru considerentele care succed:

Instanța de fond a reținut în mod corect și complet situația de fapt și a realizat o justă interpretare și apreciere a mijloacelor de probă administrate în cauză în cursul procesului penal, din care rezultă atât existența faptelor pentru care apelantul-inculpat Ilie George a fost trimis în judecată, cât și săvârșirea acestora cu vinovăție, în forma cerută de lege.

Astfel, au fost valorificate mijloacele de probă administrate numai în faza de urmărire penală și constând în : procesul-verbal de consemnare a efectuării actelor premergătoare, declarațiile părților vătămate P. I. și P. I., declarațiile martorilor cumpărători de bună credință, dovezile de ridicare-predare a bunurilor, procesul-verbal de cercetare la fata locului și planșele fotografice anexă (filele 9,23,10-13, 15-17,18-19, 24-25, 27-42, 45, 47-57, 63-69, 70-72 dosar urm.pen.) și care se coroborează cu declarația inculpatului prin care acesta a recunoscut în final acuzația penală (filele 20-22 și 58-59, 61-62 și 74 dosar urm.pen.).

Drept urmare, Curtea a considerat că răspunderea penală a inculpatului pentru faptele de furt calificat și violare de domiciliu în formă calificată, prev. și ped. de art. 208 alin. 1-art. 209 alin. 1 lit. g și violare de domiciliu, prev. de art. 192 alin. 1, 2 cod penal anterior, a fost corect stabilită inclusiv pe baza recunoașterii sale.

Ceea ce inculpatul I G a criticat a fost greșita revocare a suspendării sub supraveghere a pedepsei anterioare de 3 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 495/02.11.2006 a Tribunalului Prahova susținând că aceasta nu se mai impunea deoarece pedeapsa a fost deja revocată dar și executată efectiv în regim de detenție până la data de 21 decembrie 2010 precum și reindividualizarea pedepselor în sensul reducerii cuantumului celei rezultante justificat de situația personală și problemele sale de sănătate.

Curtea a considerat justificate parțial aceste critici dar pentru alte considerente decât cele invocate de apelant, după cum urmează:

Inculpatul I. G. a comis cele 3 infracțiuni pentru care în mod corect prima instanță a stabilit răspunderea sa penală în interiorul termenului de încercare de 5 ani stabilit prin sentința penală nr.495 din 2 noiembrie 2006 a tribunalului (dosar nr.2878/2006) definitivă prin neapelare la 22 noiembrie 2006 și prin care acesta a fost condamnat la o pedeapsă de 3 ani închisoare cu suspendare sub supraveghere, conform fișei de cazier judiciar.

Chiar dacă printr-o altă sentință, având din coincidență exact același număr 495 dar care a fost pronunțată la 23 octombrie 2008 de același tribunal (dosar 539/4228/105/2008) s-a revocat suspendarea sub supraveghere a pedepsei, în situația în care un inculpat comite din nou în intervalul

stabilit a fi termen de încercare, alte fapte penale cu intenție, revocarea suspendării sub supraveghere operează în puterea legii, conform art.83 rap.la art.86⁴ cod penal anterior astfel că trebuie dispusă în toate situațiile în care se constată incidența acestui caz de înlăturare a beneficiului acordat de organul judiciar.

Sub acest aspect, judecătorul fondului a procedat corect revocând din nou suspendarea sub supraveghere a pedepsei anterioare de 3 ani închisoare câtă vreme cele 3 infracțiuni săvârșite și recunoscute de inculpat au fost comise în lunile iunie-iulie 2008 adică în interiorul termenului de încercare de 5 ani calculat de la data de 22 noiembrie 2006 când hotărârea de condamnare nr.495 din 2 noiembrie 2006 a tribunalului (dosar nr.2878/2006) a devenit definitivă.

Ceea ce instanța de fond a omis cu prilejul dezlegării acțiunii penale este dispoziția din art.36 alin.3 cod penal anterior potrivit cu care dacă infractorul a executat în totul sau în parte pedeapsa anterioară, ceea ce s-a executat se scade din durata pedepsei aplicate.

În cauza de față, prima instanță a dispus executarea prin privare de libertate a pedepsei totale de 5 ani închisoare compusă din pedeapsa rezultantă de 2 ani închisoare aplicată pentru cele 3 infracțiuni concurente ce fac obiectul judecății la care a adăugat prin cumul aritmetic și în întregime pedeapsa de 3 ani închisoare pentru care a revocat suspendarea sub supraveghere, dar nu a dedus din aceasta perioada executată efectiv de inculpat începând cu data de 18 noiembrie 2008 când a fost executat efectiv mandatul de executare a pedepsei închisorii nr.539 emis la 11 noiembrie 2008 și până la 21 decembrie 2010 când a fost liberat conform biletului de liberare nr.35113/2010.

Această omisiune a fost înlăturată prin admiterea apelului inculpatului conform art. 421 pct.2 lit.a cod pr.pen., în condițiile în care cealaltă critică a acestuia nu este fondată deoarece, în realitate Curtea a considerat că nu se impunea reducerea quantumului pedepsei rezultante, aceea de 2 ani închisoare stabilită sub limita minimă legală de 3 ani închisoare, prin acordarea nejustificată de către instanța de fond a circumstanței personale atenuante prev.de art.74 alin.1, lit.c cod penal anterior.

Astfel, constituie această circumstanță atitudinea infractorului după săvârșirea infracțiunii, rezultând din prezentarea sa în fața autorității judiciare, comportarea sinceră în cursul procesului, înlesnirea descoperirii altor participanți la activitatea infracțională.

Sub un prim aspect, atunci când recunoaște și acordă în favoarea unui inculpat de circumstanțe personale cu efect atenuant, instanța are obligația de a le indica și motiva în cuprinsul hotărârii, deoarece ele constituie fundamentul juridic al atenuării răspunderii penale prin coborârea pedepsei sub limita minimă specială stabilită de legiuitor, ceea ce nu s-a făcut în cauza de față, iar sub un alt aspect art.74 alin.1, lit.c cod penal anterior a fost greșit aplicat, nefiind incident în cauză.

Inculpatul nu doar că a refuzat să se prezinte în fața judecătorului de la instanța fondului dar nici în faza de urmărire penală nu a recunoscut de la început faptele pentru care era cercetat fiind identificat și depistat numai după ce a căzut cu mopedul furat într-un șanț și mai apoi după ce martorii cumpărători ai unora dintre obiectele sustrase de la victima P. I., au fost audiați de agenții poliției(filele12-13 și 51-61 dosar urm.pen.)

În egală măsură, inculpatul nu s-a preocupat în nici un mod de înlăturarea, fie și în parte a consecințelor faptelor sale, așa încât pagubele create prin infracțiunile de furt au rămas nerecuperate.

Acestor aspecte li se adaugă starea de recidivă în care inculpatul se află ceea ce demonstrează atât stăruința sa în a intra în conflict cu legea cât și rezistența pe care a opus-o procesului de reeducare și care nu justifică acordarea circumstanței atenuante prev.de art.74 alin.1 lit.c cod penal anterior.

În același timp nici situația personală a apelantului-inculpat nu-l îndreptățește să obțină prin apelul de față o nouă reducere a pedepsei fiindcă are un copil minor născut în anul 2007 deci înainte de a fi efectiv încarcerat și de a comite infracțiunile din prezenta cauză iar actele medicale referitoare la problemele sale de sănătate atestă că acesta a suferit un traumatism cranio-cerebral la 8 februarie 2015 după o altercație cu o persoană cunoscută consecutiv consumului de băuturi alcoolice(filele 24-25 dosar apel).

Cu toate acestea, netemeinicia hotărârii primei instanțe referitoare la greșita acordare a circumstanței atenuante personale prev.de art.74 alin.1, lit.c cod penal anterior, cu efectul reducerii

nelegale a pedepselor, nu a putut fi înlăturată de Curte în calea de atac a apelului exercitat numai de inculpat decât prin încălcarea principiului prev. de art.418 cod pr.pen., ceea ce nu poate fi admis.

(Judecător Simona Petruța Buzoianu)

[3] **Contestație. Declarare și soluționare.**

Cod.proc.penală, art. 202 al.1, art. 242 al.2, art.425/1

Cod penal, art. 5 al.1

CEDO, art. 5 și art. 6

Potrivit art. disp.art.242 al.2 c.pr.penală, măsura preventivă se înlocuiește, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventivă mai ușoară, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art.202 al.1 c.pr.penală.

Conform art.425/1 c.pr.penală, calea de atac a contestației se poate exercita numai atunci când legea o prevede expres.

**Curtea de Apel Ploiești, Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie,
Incheiere din 26 februarie 2015.**

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova la data de 13.02.2014 în dosarul nr.2/105/2014, inculpatul N.G., **a solicitat înlocuirea măsurii arestului preventiv cu măsura arestului la domiciliu.**

În motivarea cererii, inculpatul a învederat instanței faptul că este arestat preventiv de mai bine de două luni de zile, că în dosarul său, urmărirea penală a fost încheiată, urmând ca în procedura de cameră preliminară să se examineze dacă au fost respectate dispozițiile legale privind urmărirea penală.

A mai susținut inculpatul că la ora actuală **nu se mai impune menținerea stării de arest preventiv**, întrucât nu există niciun pericol al împiedicării desfășurării procesului penal și nici al posibilității ca în vreun fel sau altul să poată influența cursul judecății, solicitând să se țină seama de atitudinea manifestată cu privire la desfășurarea procesului, în sensul de a admite că **nu are niciun interes să tergiverseze cercetarea judecătorească, de vreme ce ar fi putut să se sustragă de la cercetarea penală sau să nu se reîntoarcă în țară.**

De asemenea, a precizat inculpatul faptul că **se impune să beneficieze de un tratament juridic asemănător cu cel al celorlalți inculpați, aflați în stare de libertate.**

A mai susținut inculpatul că sunt îndeplinite condițiile luării măsurii arestului la domiciliu, cu atât mai mult cu cât, potrivit dispozițiilor legale în vigoare, urmează să fie supus unui regim de restricții pe care dacă le va încălca, urmează să suporte consecințele.

În drept, au fost invocate dispozițiile art.242 c.pr.penală.

Examinând cererea formulată de inculpat prin raportare atât la susținerile acestuia, cât și la dispozițiile legale incidente, tribunalul a reținut următoarele:

Prin Rechizitoriul nr. 394/D/P/2013 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial Ploiești **s-a dispus trimiterea în judecată în stare de arest preventiv a inculpatului sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev. de art. 7 al 1 din Legea 39/2003 cu aplic. art.37 lit. a cp., art. 49 din Legea 161/2003 cu aplic art.41 al 2 cp. și art. 37 lit. a cp., respectiv art. 25 cp rap. la art. 27 al 1 și 3 din Legea 365/2002 cu aplic. art.41 al 2 cp. și art. 37 lit. a cp., toate cu aplic. art. 33 lit. a cp,** constând în aceea că în anul 2012 **a aderat la un grup infracțional organizat**, profilat pe comiterea de infracțiuni din sfera criminalității informatice, grup a cărui activitate a fost inițiată și organizată de către B.C., **rolul inculpatului** în cadrul rețelei fiind acela de a recruta persoane disponibile să „achiziționeze” la subpreț bunuri și servicii a căror plată s-a făcut

on-line cu date de **carduri compromise**, datele de identificare ale cardurilor fiind obținute fraudulos de B.C.; prejudiciul estimat până în momentul de față de către membrii grupului infracțional organizat s-a apreciat a fi de aproximativ 20.000 euro.

Prin încheierea nr. 31 din data de 17.05.2013 pronunțată de Tribunalul Prahova în dosarul nr. 4363/105/2013 **s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului pe o durată de 30 zile cu începere de la data punerii în executare a mandatului de arestare preventivă, acest mandat fiind emis în lipsa inculpatului.**

La data de 09.12.2013, inculpatul a fost depistat și prezentat Tribunalului Prahova, instanță ce prin **încheierea pronunțată în camera de consiliu la data de 10 decembrie 2013** a constatat îndeplinită condiția prevăzută de art.150 alin.2 c.p.p. privind ascultarea inculpatului și a dispus punerea în executare a mandatului de arestare preventivă nr.119/U/17.05.2013 emis de Tribunalul Prahova pentru o perioadă de 30 de zile, începând cu data de 09.12.2013 până la data de 07.01.2014 inclusiv.

Măsura arestării preventive a inculpatului **a fost menținută** la data de 07 ianuarie 2014, cu ocazia verificării legalității și temeiniciei acesteia.

Potrivit art.242 alin.2 c.pr.penală, *„Măsura preventivă se înlocuiește, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventivă mai ușoară, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art.202 alin.1”.*

Așadar, potrivit acestor dispoziții, înlocuirea stării de arest cu o altă măsură preventivă mai ușoară **impune intervenția vreunei schimbări asupra temeiurilor** ce au determinat luarea măsurii și menținerea acesteia ulterior, astfel încât să existe garanții că normala instrumentare a cauzei, inclusiv prezervarea ordinii publice, pot fi asigurate și fără continuarea privării de libertate a persoanei inculpate.

Atât jurisprudența internă, cât și aceea europeană în materie, au admis legitimitatea detenției provizorii și după finalizarea urmăririi penale, ca fiind ingerință necesară pentru protejarea interesului public, atunci când obiectul judecății îl formează infracțiuni de gravitate ridicată, în raport de care se poate concluziona că **lăsarea în libertate a persoanei reprezintă un risc serios pentru membrii comunității, iar în cauză se conturează riscul ca inculpatul să fugă ori să zădărnicească aflarea adevărului.**

Or, tribunalul a constatat că în speță sunt realizate condițiile cumulative impuse de dispozițiile legale sus-invocate, în sensul că temeiurile ce au determinat luarea măsurii preventive vizându-l pe intimatul-inculpat T.C.A. subzistă și impun în continuare privarea acestuia de libertate.

În acest sens, tribunalul a reținut că infracțiunile reținute în sarcina inculpatului **sunt sancționate în prezent cu pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani.**

În plus, modul și circumstanțele în care faptele au fost comise, rezultând din probatoriul administrat în faza de urmărire penală, reliefează un grad ridicat de pericol social, inculpatul fiind trimis în judecată pentru aceea că împreună cu ceilalți membri ai grupului infracțional **au efectuat tranzacții frauduloase prin internet, rolul inculpatului în cadrul rețelei fiind acela de a recruta persoane disponibile să „achiziționeze” la subpreț bunuri și servicii a căror plată s-a făcut on-line cu date de carduri compromise**, datele de identificare ale cardurilor fiind obținute fraudulos de B.C.; prejudiciul estimat până în momentul de față de către membrii grupului infracțional organizat s-a apreciat a fi de aproximativ 20.000 euro.

În această situație, tribunalul a constatat că **măsura arestării preventive se justifică în continuare, fără a încălca prezumția de nevinovăție de care se bucură inculpatul până la rămânerea definitivă a hotărârii, întrucât a fost luată pe baza unor presupuneri rezonabile,** în sensul comiterii unei infracțiuni, fără a se face vreo referire la vinovăție, și nici nu tinde să reprezinte o executare anticipată a pedepsei, măsura arestării preventive având la acest moment procesual caracter rezonabil, de la momentul arestării (09.12.2013) și până în prezent scurgându-se o perioadă de 2 luni.

În condițiile în care **cercetarea judecătorească nici măcar nu a început, nefiind administrate niciun fel de probe** care să prefigureze o altă situație de fapt sau să argumenteze schimbarea sau încetarea temeiurilor inițiale, în baza cărora s-a luat măsura arestării preventive față de inculpat, tribunalul, având în vedere și **principiul protejării cu prioritate a ordinii publice,**

precum și necesitatea prevenirii inculpatului de a săvârși alte infracțiuni, a apreciat că nu se impune înlocuirea măsurii arestării preventive.

Pe de altă parte, judecătorul a apreciat că, raportat la conduita procesuală a inculpatului, **măsura preventivă dispusă inițial este în continuare proporțională cu scopul urmărit**, aceasta fiind necesară pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal și al împiedicării sustragerii inculpatului de la judecată.

Argumentul inculpatului referitor la atitudinea procesuală de recunoaștere a faptelor nu conduce în momentul de față la schimbarea măsurii arestării preventive luată față de acesta.

De asemenea, susținerea inculpatului vizând tratamentul juridic inegal (cu referire la ceilalți inculpați din cadrul grupului infracțional, despre care se afirmă că sunt judecați în stare de libertate) **nu a fost primită**, având în vedere împrejurarea că și față de alți membri ai grupului infracțional, respectiv B.C., L.C.M., B.I., M.N., S.P.R., a fost luată măsura arestării preventive prin încheierea pronunțată de Tribunalul Prahova la data de 10.05.2013, aceștia fiind puși în libertate sub control judiciar după trecerea unui interval de 5 luni de detenție prin decizia penală nr.1421/17.10.2013 (B.C. și L.C.M.), prin încheierea pronunțată la data de 30.10.2013 (M.N. și S.P.R.), respectiv sentința penală nr.427/27.09.2013 a Tribunalului Prahova (B.I.).

În plus, nici argumentul potrivit cu care concubina sa este însărcinată și are nevoie de sprijin **nu este de natură să conducă la concluzia schimbării temeiurilor avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive**, atâta timp cât de la data arestării și până în prezent, **nu au intervenit împrejurări de natură a modifica în sens favorabil inculpatului temeiurile care inițial au impus arestarea sa**.

De aceea, pentru considerentele expuse în precedent, **a fost respinsă cererea inculpatului Nn.G. de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura arestului la domiciliu ca fiind neîntemeiată**.

Împotriva acestei încheieri a formulat contestație inculpatul N.G., criticând-o pentru netemeinicie și nelegalitate și a solicitat în esență, admiterea contestației, desființarea încheierii și pe fond, admiterea cererii și înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura arestului la domiciliu.

Curtea, examinând contestația formulată în raport de situația de fapt reținută, de probele administrate până la această dată, de criticile formulate, precum și din oficiu sub toate aspectele de fapt și de drept, constată că **prezenta contestație este nefondată**, așa cum se va arăta în continuare.

Situația de fapt a fost corect reținută de prima instanță și pe larg descrisă mai sus, argumentația juridică urmând a fi reținută în totalitate de Curte și dezvoltat raționamentul juridic în sensul respingerii contestației ca nefondată.

Astfel, Curtea constată că măsura arestării preventive a fost luată în condiții de deplină legalitate și se impune menținerea aceste măsuri, prin respingerea cererii de înlocuire formulată de inculpat – așa cum de altfel a procedat instanța de fond – constând în faptul că inculpatul a săvârșit infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani și există probe certe că lăsarea în libertate prezintă pericol concret pentru ordinea publică, prin rezonanța socială mare a acestor fapte, prejudiciul cauzat, dar și perspectiva unor pedepse mari.

În același timp, Curtea apreciază că menținerea în stare de arest a inculpatului **se impune** datorită gravității faptelor săvârșite, pe de o parte, iar pe de altă parte, detenția provizorie a inculpatului nu și-a epuizat efectele, perioada încarcerării nefiind suficientă pentru a-l determina atât pe inculpat, cât și pe cei aflați în situații similare să renunțe la astfel de practici.

În condițiile existenței acestor elemente probatorii, Curtea a constatat că în cauză **nu sunt îndeplinite dispozițiile referitoare la înlocuirea arestului preventiv cu arestul la domiciliu**.

Mai mult decât atât, potrivit practicii constante a **Curții Europene a Drepturilor Omului**, deținuții continuă să se bucure de toate drepturile și libertățile fundamentale garantate de **CEDO**, cu excepția dreptului la libertate, atunci când o detenție regulată intră în mod expres în câmpul de aplicare a articolului 5 din Convenție, așa cum de altfel s-a arătat mai sus.

Potrivit aceleiași practici, orice restricții de alte drepturi, trebuie să fie justificate și să se bazeze pe considerente de securitate și apărarea ordinii, aceste restricții decurgând inevitabil din circumstanțele detenției.

În altă ordine de idei, trebuie observat că potrivit **art.242 alin.2 c.pr.penală**, „Măsura preventivă se înlocuiește, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventivă mai ușoară, dacă sunt

îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art.202 alin.1”.

Or, în speță, Curtea a apreciat că măsura preventivă mai ușoară – cea a arestului la domiciliu - nu este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art.202 alin.1, având în vedere împrejurările concrete ale cauzei, dar și conduita procesuală a inculpatului care s-a sustras urmării penale de la data de 17 mai 2013 când a fost emis în lipsă mandatul de arestare preventivă și până la 09 decembrie 2013, când s-a luat măsura arestării preventive față de acesta.

Nu în ultimul rând, s-a observat și faptul că **nu s-au schimbat temeiurile** ce au fost avute în vedere la momentul arestării preventive a inculpatului.

Împrejurări precum situația celorlalți coinaltați și tratamentul juridic inegal, argumentul potrivit căruia, concubina sa este însărcinată și are nevoie de sprijin, atitudinea procesuală de recunoaștere a faptelor, **nu au fost primite ca temei privind înlocuirea măsurii arestării preventive cu arestul la domiciliu**, atâta vreme cât cercetarea judecătorească nu a început, nu au fost administrate probe care să prefigureze o altă situație de fapt sau să argumenteze schimbarea sau încetarea temeiurilor avute în vedere inițial la momentul emiterii de arestare.

În concluzie, Curtea a apreciat că în cauză sunt probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit infracțiunile pentru care este cercetat, iar în scopul asigurării procesului penal și împiedicării sustragerii de la urmărirea penală și judecată, **s-a impus** în continuare menținerea arestării preventive a acestuia în sensul disp.art.202 alin.1 din Noul Cod de procedură penală.

Cu alte cuvinte, înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura preventivă a arestului la domiciliu **nu este necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor prevăzute de dispozițiile art.202 alin.1 Cod procedură penală.**

Așa fiind, pe cale de consecință, contestația formulată de inculpatul N.G., a fost respinsă ca nefondată.

(Judecător Ion Stelian)

[4] Apel. Condiții de admitere. Schimbarea încadrării juridice a faptei

Cod penal, art. 5, 376 al.1 și 2

Cod proc.penală, art. 386, art.396 al.10, art.421 pct.2 lit.a

Potrivit disp.art.421 pct.2 lit.a c.pr.penală, Curtea, judecând apelul, desființează sentința primei instanțe și pronunță o nouă hotărâre, procedând potrivit regulilor referitoare la soluționarea acțiunii penale și a acțiunii civile la judecata în fond.

Conform art.386 al.1 c.pr.penală, dacă în cursul judecății se consideră că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată, instanța este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să-i ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau amânarea judecății pentru a-și pregăti apărarea.

**Curtea de Apel Ploiești, Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie,
Decizia penală nr. 183 din 6 martie 2015.**

Prin sentința penală nr. 2383 din data de 19.11.2013, a Judecătoriei Ploiești, în baza art. 51 alin. 1 din Legea nr. 161/2003, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., cu aplicarea art. 320¹ alin. 7 C.pr.pen. a condamnat pe inculpatul M.A.D., la 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de pornografie infantilă în formă continuată.

În baza art. 71 alin. 2 C.pen. s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c C. pen. pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 81 C.pen. s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe durata unui termen de încercare de 3 ani stabilit în condițiile art. 82 Cod penal.

În baza art. 71 alin.5 C.pen. s-a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

În temeiul art. 359 C.pr.pen. s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 C.pen. cu privire la revocarea beneficiului suspendării condiționate a executării pedepsei și executarea pedepsei în întregime în cazul săvârșirii altei infracțiuni în termenul de încercare.

În baza art. 169 C.p.p. raportat la art. 168 C.p.p., s-a dispus restituirea laptop-ului marca Acer, seria .....către numita M.M.D..

În baza art. 191 alin. 1 C.pr.pen. a obligat inculpatul la plata sumei de 900 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a pronunța această sentință instanța de fond a reținut următoarele :

Prin Rechiuzitorul nr. 49/D/P/2012 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – DIICOT - Serviciul Teritorial Ploiesti s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului :

- M.A.D. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de pornografie infantilă prin sisteme informatice, în formă continuată, prev. de art. 51 din Legea nr. 161/2003 cu aplic. art. 41 alin.2 Cod penal.

În cuprinsul actului de sesizare s-a reținut următoarea situație de fapt:

În perioada 31.01.2011-12.03.2012 în baza aceleiași rezoluții infracționale în mod repetat inculpatul a accesat, descărcat și deținut fără drept în calculatoarele sale, materiale pornografice cu minori, respectiv fișiere de tip imagine, conținând poze cu minori, cu vârste cuprinse între 2-15 ani, în ipostaze pornografice, fiind identificate mai multe fișiere tip imagine, conținând poze cu minori și a pus la dispoziția terților, prin rețeaua Internet, în aceeași perioadă, în mod repetat înregistrări cu fișiere ce au conținut pornografic cu minori, în cadrul unor rețele PEER-2-Peer.

Situația de fapt descrisă în actul de sesizare a instanței rezidă din următoarele mijloace de probă administrate pe parcursul urmăririi penale: proces-verbal de sesizare din oficiu, fișiere detalii exemplificative privind termenii specifici în cazurile de pornografie infantilă, referat autorizare interceptare, procese verbale de redare, procese verbale de ridicare bunuri în urma exploatării autorizațiilor de percheziție domiciliară și procese verbale încheiate în urma exploatării autorizațiilor de percheziție informatică, declarații învinuit/ inculpat, înscrisuri și fișa de cazier judiciar.

Instanța, la primirea dosarului, prin rezoluție, în vederea decelării situației juridice a inculpatului a dispus emiterea unei adrese către IPJ Prahova în vederea atașării la dosar a fișei de cazier judiciar.

La termenul din data de 31.10.2012 în ședința publică și înainte de începerea cercetării judecătorești, în temeiul dispozițiilor art.320/1 c.pr.penală, a adus la cunoștința inculpatului dreptul pe care îl are de a solicita ca judecata să se facă în procedura simplificată, în măsura în care recunoaște fapta, așa cum a fost descrisă în actul de sesizare, își însușește probele administrate pe parcursul urmăririi penale și dorește să se judece în baza acestor probe, fără a mai solicita administrarea altor probe noi cu excepția înscrisurilor în circumstanțiere. La același termen inculpatul prin apărător a învederat ca dorește să se prevaleze de procedura abreviată, întrucât își însușește probele ce au fost administrate în cursul urmăririi penale, recunoaște fapta și dorește să se judece în baza acestor probe.

În temeiul disp. art. 322 c.pr.penală, instanța a explicat inculpatului în ce constă învinuirea ce îi este adusă, acesta fiind de acord să dea o declarație, consemnată de asemenea în scris și atașată la dosar.

Raportat la declarația inculpatului care a recunoscut fapta așa cum a fost descrisă și în actul de sesizare, dar și față de împrejurarea că instanța s-a considerat lămurită asupra împrejurărilor „de facto”, ale cauzei, probele administrate pe parcursul urmăririi penale fiind lămuritoare și suficiente pentru ca în cauză să se stabilească vinovăția inculpatului dincolo de orice dubiu rezonabil a încuviințat cererea formulată de către acesta și dând eficiența convenită disp. art. 320/1 al.4 c.pr.penală, a pășit la soluționarea cauzei în procedura simplificată.

Analizând probele administrate în cursul urmăririi penale, dat fiind împrejurării că înainte de începerea cercetării judecătorești inculpatul a ales să se judece în procedura simplificată, recunoscând în totalitate faptele reținute în sarcina sa, în cauză instanța a reținut următoarea situație de fapt :

În perioada 31.01.2011-12.03.2012, în baza aceleiași rezoluții infracționale, în mod repetat inculpatul a accesat, descărcat și deținut fără drept în calculatoarele sale, materiale pornografice cu minori, respectiv fișiere de tip imagine, conținând poze cu minori, cu vârste cuprinse între 2-15 ani, în ipostaze pornografice, fiind identificate mai multe fișiere tip imagine, conținând poze cu minori și

a pus la dispoziția terților, prin rețeaua Internet, în aceeași perioadă, în mod repetat înregistrări cu fișiere ce au conținut pornografic cu minori, în cadrul unor rețele PEER-2-Peer.

Fiind audiat așa cum rezidă din declarația atașată la f.90-90 d.u.p inculpatul a recunoscut fapta reținută în sarcina sa, declarație care se coroborează cu adresa conținând rezultatele verificărilor în evidentele sistemului ICACI întocmită cu privire la adresa de IP: 89.137.255.6, adresa IP atribuită sistemului informatic în cauză.

Aceste mijloace de probă se coroborează și cu planșele fotografice existente la dosarul cauzei, precum și cu declarațiile martorilor M.M.D. și M.R., cu procesul verbal de percheziției domiciliară și informatică, adresele S.C. UPC România S.A., precum și cu raportul En Case ce conține: datele tehnice cu privire la hard-disk-ul percheziționat, numărul, tipul și capacitatea partițiilor, structura directoarelor, date tehnice cu privire la fișierele identificate în urma percheziției și anume: tipul, numele, calea, mărimea și locația fizică a fișierului, data și ora creării, data și ora ultimului acces, precum și data și ora ultimei modificări.

1.În drept, fapta inculpatului M.A.D., care în perioada 31.01.2011-12.03.2012 în baza aceleiași rezoluții infracționale în mod repetat inculpatul a accesat, descărcat și deținut fără drept în calculatoarele sale, materiale pornografice cu minori, respectiv fișiere de tip imagine, conținând poze cu minori, cu vârste cuprinse între 2-15 ani, în ipostaze pornografice, fiind identificate mai multe fișiere tip imagine, conținând poze cu minori și a pus la dispoziția terților, prin rețeaua Internet, în aceeași perioadă, în mod repetat înregistrări cu fișiere ce au conținut pornografic cu minori, în cadrul unor rețele PEER-2-Peer, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de pornografie infantile prin system informatic prev. și pedepsită de dispozițiile art.51 din Legea nr. 161/2003, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen..

Din probele administrate în cursul urmăririi penale a rezultat că a fost realizat elementul material al infracțiunii constând în acțiunea de a accesa, a stoca, a deține și a pune la dispoziția terților, într-un sistem informatic de tip calculator fără drept fișiere de tip imagini video și fotografii cu conținut sexual, respectiv cu minori în ipostaze pornografice.

Prin sistem informatic în accepțiunea dispozițiilor art. 35 lit.a din Legea nr. 161/2003, se înțelege *„orice dispozitiv sau ansamblu de dispozitive interconectate sau aflate în relație funcțională dintre care una sau mai multe asigură prelucrarea autonomă a datelor cu ajutorul unui program informatic„*, iar prin noțiunea de material pornografic cu minori., se înțelege *orice comportament sexual explic, o poziție sexuală sau un act sexual care să exprime în mod direct și evident comportamentul sexual al minorului surprins în acel material„*,

Urmarea imediată o reprezintă aceea stare de pericol create ca urmare a atingerii relațiilor sociale ce ocrotesc moralitatea publică în general și în special onoarea și pudorea sexuale cunoscut fiind ca acest gen de infracțiune pornografia și cu deosebire cea infantile este o infracțiune ce aduce atingere bunelor moravuri.

Între urmarea imediată și elementul material al laturii obiective există legătură de cauzalitate. Având în vedere împrejurarea că actele materiale au fost săvârșite la diferite intervale de timp însă în baza aceleiași rezoluții infracționale, acțiunea de accesare stocare și deținere fără drept precum și aceea de a pune la dispoziția terților fișiere ce conțin material pornografic, îndeplinind fiecare în parte conținutul constitutiv al infracțiunii prev. de art. 51 din Legea nr. 161/2003, instanța a reținut că în cauză sunt incidente și dispozițiile art. 41 al.2 C.pen. Sub aspectul laturii subiective, s-a constatat că inculpatul a acționat cu intenție directă, în sensul art. 19 pct. 1 lit. a C.pen., având reprezentarea faptelor sale și a consecințelor repercutate asupra moralității publice, urmărind acest rezultat.

La stabilirea pedepsei, ce a fost aplicată în cauza inculpatului, instanța a avut în vedere, potrivit art.72 C.pen., dispozițiile părții generale a Codului penal privitoare la condițiile răspunderii penale, precum și limitele de pedeapsă stabilite în legea specială a Codului coroborat cu art. 320 ind.1 c.pr.penală.

Gradul de pericol social al infracțiunii astfel cum este descris „sui generis„, în disp. art. 18 C.pen., a fost apreciat de către instanță prin raportare la modalitatea de comitere a infracțiunii, natura faptei, persoana și conduita inculpatului adoptată în societate atât înainte cât și după dar și prin raportare la conduita sa procesuală și la felul în care acesta a înțeles să contribuie în scopul aflării adevărului și al înlăturării consecințelor nefaste ale faptei antisociale. In ceea ce privește infracțiunea pentru care inculpatul este cercetat instanța a avut în vedere situația de facto exprimată în context actual, fără însă a subestima ca acest flagel a căpătat astăzi valențe impresionante chiar dacă organele

judiciare sprijinite fiind în activitățile sale de către organizațiile mondiale duc o luptă acerbă în vederea eradicării și descurajării unui astfel de comportament care conduce în mod indubitabil la exploatarea minorilor. Este evident că fapta prin natura sa este o infracțiune gravă cu reale rezonanțe în viața socială prin infracțiunea de pornografie infantilă în sistem informatic subiecții activ conlucrând la proliferarea abuzurilor sau a actelor de exploatare sexuală a minorilor ce sunt aserviți ca și obiecte în elaborarea unor noi materiale.

De asemenea, în procesul de individualizare a sancțiunii ce a fost aplicată inculpatului instanța a avut în vedere că înainte de comiterea faptei inculpatul a manifestat o atitudine corespunzătoare în societate dovada în acest sens stând fișa de cazier judiciar și înscrisurile ce au fost administrate cu respectarea dispozițiilor art. 320 ind.1 al.2 C.p.p. Într-o altă ordine de idei instanța a reținut și că regretul inculpatului vis a vis de comiterea faptei a fost unul sincer, tributar unei manifestări dezirabile de a participa în mod activ la înlăturarea consecințelor nefaste.

În aceste condiții, instanța a apreciat că pentru reeducarea inculpatului și pentru atingerea scopului preventiv al pedepsei, așa cum este definit de art. 52 C. pen., este necesar ca inculpatul să execute pedeapsa de 1 an închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 51 din Legea nr. 161/2003, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen.

În ceea ce privește pedepsele accesorie, potrivit art. 71 alin. 2 C.pen., aplicarea pedepsei accesorii a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 litera a, b și c C.pen., intervine de drept în cazul aplicării pedepsei închisorii. Totuși în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în aplicarea art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale și art. 3 din Protocolul nr.1 din Convenție, în principiu prin hotărârea pronunțată în cauzele Hirst v.Marea Britanie și Sabou și Parcalab v. România, jurisprudență cu caracter general - obligatoriu potrivit art. 20 din Constituție raportat la art. 46 din Convenție, instanța a interzis inculpatului, doar acele drepturi prev. de art. 64 C.p., față de care inculpatul s-a făcut nedemn de a le mai exercita. Astfel față de pericolul social dovedit în săvârșirea faptelor și față de persoana inculpatului astfel cum acestea au fost reținute, s-a apreciat că acesta este nedemn de a mai exercita drepturile prev. de art. 64 litera a și b, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice, precum și cel de a ocupa o funcție ce implică exercițiul autorității de stat.

În consecință, a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 71, 64 litera a, teza a doua, lit. b și c C. pen. pe durata executării pedepsei.

Având în vedere că pedeapsa principală nu depășește 3 ani închisoare, iar inculpatul nu a mai fost condamnat anterior, ținând seama de vârsta și gradul de educație, de faptul că este integrat social instanța a apreciat că scopul pedepsei și reinserția socială pot fi atinse fără privarea de libertate a inculpatului, pronunțarea condamnării constituind un avertisment ce îl va determina să nu mai săvârșească infracțiuni.

De aceea, în baza art.81 C.pen., a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei, fixând un termen de încercare de 3 ani, conform art.82 alin.1 C.pen.

Ca urmare a suspendării condiționate a executării pedepsei, conform art.71 alin.5 C.pen., a fost suspendată executarea pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

De asemenea, în temeiul art. 359 c.pr.penală, s-a atras atenția inculpatului că acest mod de individualizare a executării pedepsei implică, corelativ, revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei și executarea pedepsei în întregime în regim penitenciar, în cazul săvârșirii altei infracțiuni, pedeapsă ce nu se va contopi cu pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune, ci se va executa alături de aceasta.

În baza art. 169 C.p.p. raportat la art. 168 C.p.p. a dispus restituirea laptop-ului marca Acer, seria ..... către numita M MD.

În baza art. 191 alin. 1 C.pr.pen. a obligat inculpatul la plata sumei de 900 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs, recalificat în apel, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - D.I.I.C.O.T.– Serviciul Teritorial Ploiești, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie și a solicitat în esență, admiterea apelului, desființarea în parte a sentinței, schimbarea încadrării juridice a faptei, aplicând legea penală mai favorabilă, cu menținerea cuantumului și a modalității de executare a pedepsei aplicate inculpatului.

Curtea, examinând sentința apelată în raport de situația de fapt reținută, de probele administrate, de criticile formulate, a constatat că apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta

Curte de Casație și Justiție – DIICOT - Serviciul Teritorial Ploiești este întemeiat, așa cum se va arăta în continuare :

Situația de fapt, împrejurările și modalitatea de săvârșire a infracțiunii au fost corect reținute de prima instanță, așa cum s-a arătat pe larg mai sus în sensul că, în perioada 31 ianuarie 2011 – 12 martie 2012, în baza aceleiași rezoluții infracționale, în mod repetat inculpatul a accesat, descărcat și deținut fără drept în calculatoarele sale, materiale pornografice cu minori, respectiv fișiere pornografice de tip imagine, conținând poze cu minori și a pus la dispoziția terților, prin rețeaua Internet, în aceeași perioadă, în mod repetat, înregistrări cu fișiere ce au conținut pornografic cu minor, în cadrul unor rețele PEER-2-peer.

Probele administrate în cauză, au fost bine analizate și interpretate de instanța fondului, astfel că încadrarea juridică stabilită corespunde faptelor săvârșite și se coroborează cu declarația de recunoaștere a inculpatului care a solicitat judecarea pe procedura simplificată prev.de art.320/1 c.pr.penală.

La individualizarea pedepsei însă, prima instanță a aplicat inculpatului o pedeapsă nelegală, știut fiind faptul că pentru infracțiunea reținută – art.51 alin.1 din Legea nr.161/2003 cu aplicarea art.320/1 Cod procedură penală – pedeapsa se încadrează între 3 și 12 ani închisoare, iar minimul special redus cu 1/3 este de 2 ani închisoare.

Aplicând o pedeapsă principală nelegală, prima instanță nu a aplicat nici pedeapsa complementară obligatorie în cazul pedepsei de 2 ani închisoare, conform art.65 alin.1 Cod penal.

Pe parcursul soluționării cauzei, la data de 01 februarie 2014, au intrat în vigoare dispozițiile Legii nr.286/2009 privind Noul Cod penal.

Examinând dispozițiile acestor acte normative, raportat la vechiul cod penal, Curtea a observat că prin aplicarea art.130 alin.3 din Legea nr.187/2013, pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind d Noul Cod penal, Capitolul III al Titlului III din cadrul Cărții I, Secțiunea a III-a, Pornografia infantilă prin sisteme informatice, cuprinzând art.51 din Legea nr.161/2003, a fost abrogat, astfel că, în prezent infracțiunea pentru care a fost condamnat inculpatul este prevăzută și sancționată de dispozițiile art.374 alin.1 și 2 NCP, text de lege ce reprezintă în cauză legea mai favorabilă, deoarece prevede pedepse cuprinse între 2 și 7 ani.

În raport de cele arătate mai sus, Curtea, în baza art.421 pct.2 lit.a din NCPP, a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Serviciul Teritorial Ploiești, a desființat în parte sentința penală nr.2383/19 noiembrie 2012 a Judecătorei Ploiești și în baza art.386 NCPP și art.5 NCP, a schimbat încadrarea juridică a faptei, prev.de art.51 alin.1 din Legea nr.161/2003 cu aplic.art.41 alin.2 Cod penal și art.320/1 alin.7 Cod procedură penală, în infracțiunea prev.de art.376 alin.1 și 2 NCP, cu aplic.art.35 alin.1 NCP și art.396 alin.10 NCPP, text de lege în baza căruia a condamnat pe inculpatul M.A.D., la pedeapsa de 1 an închisoare.

La analiza din oficiu efectuată în temeiul art.417 alin.2 NCPP, Curtea a constatat că nu mai sunt alte cauze de nelegalitate și netemeinicie, sens în care a menținut restul dispozițiilor sentinței.

(Judecător Ion Stelian)

[5] Apel. Soluții la judecată.

Cod proc.penală, art. 421 pct.2 lit.b

Cod penal, art. 5 al.1

CEDO, art. 5 și 6

Potrivit art. 421 pct.2 lit.b c.pr.penală, Curtea, desființează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată pentru motivul că judecarea cauzei la acea instanță a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate sau care legal citată, a fost în imposibilitatea de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, invocată de acea parte.

Rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată se dispune și atunci când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută, cu excepția cazului de necompetență, când se dispune rejudecarea de către instanța competentă.

Conform art.14 al.1 din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal, rejudecarea cauzei de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată ori de către instanța competentă, dispusă după intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, se desfășoară potrivit legii noi.

**Curtea de Apel Ploiești, Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie,
Decizia penală nr. 6 din 12 ianuarie 2015.**

Prin sentința penală nr. 2851 din 07 octombrie 2014 pronunțată de Judecătoria Ploiești, în baza art. 108 alin.1 lit.a din Legea nr.46/2008 cu aplicarea art. 5 Cod penal, art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul T. GHE., la o pedeapsa de 6 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de tăiere, fără drept, de material lemnos din fondul forestier național.

S-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art.64, alin.1 lit.a teza II-a, lit.b Cod penal anterior, respectiv : dreptul de a fi ales în autorități publice sau în funcții electivă publice, dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat.

În baza art. 110 alin.1 lit.a din Legea nr. 46/2008 cu aplicarea art. 5 Cod penal, art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul T.Ghe., la o pedeapsă de 6 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de furt de arbori care au fost tăiați din fondul forestier național.

S-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art.64, alin.1 lit.a teza II-a, lit.b Cod penal anterior, respectiv: dreptul de a fi ales în autorități publice sau în funcții electivă publice, dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat.

În temeiul art. 33 alin. 1 lit. a Cod penal anterior, art. 34 alin. 1 lit. b Cod penal anterior, art. 5 Cod penal, s-au contopit pedepsele aplicate inculpatului, acesta urmând să execute pedeapsa cea mai grea de 6 luni.

S-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art.64, alin.1 lit.a teza II-a, lit.b Cod penal anterior, respectiv: dreptul de a fi ales în autorități publice sau în funcții electivă publice, dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat.

În baza art. 81 Cod penal anterior, cu aplicarea art. 5 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe durata unui termen de încercare de 2 ani și 6 luni stabilit în condițiile art. 82 Cod penal anterior.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 Cod penal anterior, cu privire la revocarea beneficiului suspendării condiționate a executării pedepsei și executarea pedepsei în întregime în cazul săvârșirii altei infracțiuni.

În temeiul art. 398 rap. la art. 274 alin. 1 Cod procedură penală, a fost obligat inculpatul la plata sumei de 600 lei, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că, prin Rechizitoriul nr. 11.609/P/2012 din data de 02.04.2014, Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpaților:

- T.Ghe., cercetat în stare de libertate pentru săvârșirea în concurs real și în stare de recidivă postexecutorie, a infracțiunilor de tăiere, fără drept, de material lemnos din fondul forestier național, faptă prevăzută de art. 108 alin. 1 lit.a din Legea nr.46/2008 și furt de arbori ce au fost tăiați din fondul forestier național, faptă prevăzută de art. 110 alin. 1 lit.a din Legea nr.46/2008 fiecare cu aplicarea art. 37 alin.1 lit.b Cod penal din 1968, ambele cu aplicarea art. 33 lit.a Cod penal din 1968 și art. 5 alin.1 Cod penal,

- N.Ghe.A., cercetat în stare de libertate pentru săvârșirea. în concurs real, a infracțiunilor de tăiere, fără drept, de material lemnos din fondul forestier național, faptă prevăzută de art. 108 alin.1 lit.a din Legea nr. 46/2008 și furt de arbori ce au fost tăiați din fondul forestier național faptă prevăzută de art. 110 alin.1 lit.a din Legea nr. 46/2008 cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal din 1968 și art. 5 alin.1 Cod penal.

În sarcina inculpatului N.Ghe.A. a fost reținută următoarea situație de fapt:

- la data de 08.11.2010, inculpatul N.Ghe.A. împreună cu inculpatul T. Ghe. au tăiat, fără drept, trei arbori din pădurea Clinceanca UP 11 ua 370A, aparținând Ocolului Silvic Ploiești, valoarea prejudiciului fiind de 14 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior,

- la data de 08.11.2010, în jurul orei 18:45, inculpatul N.Ghe.A. împreună cu inculpatul T. Ghe., au sustras cei trei arbori tăiați din pădurea Clinceanca UP II ua 370A, valoarea prejudiciului produs fiind de 14 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.

Situația de fapt a fost reținută pe baza următoarelor mijloace de probă: proces-verbal de cercetare la fața locului; procese-verbale de efectuare verificări, însoțite de planșă fotografică; declarații martori N.E., G.E. și M.C.; înscrisuri: adresa nr. 9986/02.11.2010 a Ocolului Silvic Ploiești; proces - verbal de constatare și sancționare a contravenției seria AP nr. 1331604, în fotocopie; declarație inculpat T. Ghe. (fila nr.38).

După parcurgerea procedurii de cameră preliminară, prin încheierea pronunțată la data de 03.06.2014, judecătorul de cameră preliminară a constatat legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, precum și legalitatea sesizării instanței cu Rechizitoriul nr. 11.609/P/2010 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești, dispunând începerea judecării.

Audiat în cadrul cercetării judecătorești, inculpatul a recunoscut săvârșirea faptei și a solicitat soluționarea cauzei prin parcurgerea procedurii prev. de art.375 Cod procedură penală, cerere admisă de instanța de judecată.

În cursul judecării, Ministerul Public și inculpatul nu au solicitat administrarea de probe noi.

Cu privire la inculpatul T.Ghe. instanța de fond a disjuns cauza și a fixat un nou termen pentru administrarea de probe față de împrejurarea că nu a recunoscut săvârșirea faptelor pentru care este dedus judecării.

Analizând probele administrate pe parcursul urmăririi penale, având în vedere soluționarea cauzei prin parcurgerea procedurii recunoașterii învinuirii, instanța de fond a reținut situația de fapt menționată în rechizitoriu și mai sus expusă și a dispus condamnarea inculpatului la pedeapsa de 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pe durata unui termen de încercare de 2 ani și 6 luni conform art. 82 cod penal anterior.

La individualizarea pedepsei, s-au avut în vedere criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 72 Cod penal, respectiv: dispozițiile părții generale a Codului penal (condițiile răspunderii penale), limitele de pedeapsa fixate în Legea nr.46/2008 modificată, precum și dispozițiile art. 396 alin.10 Cod procedură penală, inculpatul beneficiind de o reducere cu o treime a limitelor pedepsei, gradul de pericol social al faptei săvârșite, modul de săvârșire, circumstanțele personale ale inculpatului.

Astfel, s-a reținut că inculpatul a săvârșit o faptă cu un grad de pericol social concret relativ ridicat, pentru a face rost de bani.

Din fișa de cazier judiciar, s-a reținut că inculpatul nu a mai fost condamnat pentru săvârșirea altor infracțiuni, fiind la primul conflict cu legea penală.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești criticând-o ca fiind netemeinică și nelegală și a solicitat în esență, admiterea apelului, desființarea încheierii și trimiterea cauzei la prima instanță pentru rejudecare cu privire la inculpatul N.Ghe.A., cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de tăiere fără drept de material lemnos din Fondul Forestier Național, faptă prev. de art. 108 al.1 lit.a din Legea nr. 46/2008 și furt de arbori ce au fost tăiați din Fondul Forestier Național, faptă prev. de art. 110 al.1 lit.a din Legea nr. 46/2008 cu aplic. art. 33 lit.a din codul penal din 1968 și art. 5 alin.1 cod penal, fapte din 8.11.2010.

În motivarea apelului Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești a arătat că, în mod greșit a fost condamnat inculpatul T: Ghe. atâta vreme cât față de acesta prin încheierea de ședință, s-a dispus disjungerea cauzei și continuarea judecării sub aspectul infracțiunilor pentru care a fost dedus judecării, față de împrejurarea că nu a recunoscut săvârșirea acestora în timp ce coinculpatul N.Ghe.A. a recunoscut săvârșirea faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată și a solicitat judecarea cauzei pe procedura simplificată așa cum de altfel s-a arătat în precedent.

Curtea examinând hotărârea apelată în raport de situația de fapt reținută, de probele administrate, de criticile formulate, precum și din oficiu sub toate aspectele conform art. 471 al.2 c.pr.penală, constată că, apelul este întemeiat așa cum se va arăta în continuare:

Prin Rechetoriul nr. 11609/P/2012 din 2.04.2014 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești, s-a dispus trimiterea în judecată în stare de libertate a inculpaților T. Ghe., cercetat în stare de libertate pentru săvârșirea în concurs real și în stare de recidivă postexecutorie, a infracțiunilor de tăiere, fără drept, de material lemnos din fondul forestier național, faptă prevăzută de art. 108 alin. 1 lit.a din Legea nr.46/2008 și furt de arbori ce au fost tăiați din fondul forestier național, faptă prevăzută de art. 110 alin. 1 lit.a din Legea nr.46 2008 fiecare cu aplicarea art. 37 alin.1 lit.b Cod penal din 1968, ambele cu aplicarea art. 33 lit.a Cod penal din 1968 și art. 5 alin.1 Cod penal și N.Ghe.A. cercetat în stare de libertate pentru săvârșirea. în concurs real, a infracțiunilor de tăiere, fără drept, de material lemnos din fondul forestier național, faptă prevăzută de art. 108 alin.1 lit.a din Legea nr. 46/2008 și furt de arbori ce au fost tăiați din fondul forestier național faptă prevăzută de art. 110 alin.1 lit.a din Legea nr. 46/2008 cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal din 1968 și art. 5 alin.1 Cod penal.

După parcurgerea procedurii de Cameră Preliminară prin încheierea pronunțată la data de 3.06.2014 s-a constatat legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, precum și legalitatea sesizării instanței cu Rechetoriu dispunând începerea judecării.

Audiat fiind la cercetarea judecătorească inculpatul N.Ghe.A. a recunoscut săvârșirea infracțiunilor pentru care a fost dedus judecării și a solicitat judecarea pe procedura simplificată prev. de art. 375 c.pr.penală, în timp ce inculpatul T. Ghe. nu a recunoscut săvârșirea faptelor situație în care, față de acesta din urmă s-a dispus cauza și s-a fixat termen pentru continuarea judecării cu administrare de probe.

Dintr-o regretabilă eroare instanța de fond în loc să dispună în consecință față de situația inculpatului N.Ghe.A., care a solicitat judecarea pe procedura simplificată l-a condamnat pe inculpatul T.Ghe. – față de care se dispunse-se cauza – împrejurare ce rezultă atât din considerentele și dispozitivul sentinței apelate cât și din minuta întocmită la data de 7.10.2014, cu ocazia deliberării, minută aflată la fila 32 dosar instanță fond.

În raport de cele arătate, Curtea, în baza art. 421 pct.2 lit.b c.pr.penală a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești, a desființat în totalitate sentința apelată și a trimis cauza spre rejudecare pentru a se pronunța cu privire la inculpatul N.Ghe.A., cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de tăiere fără drept de material lemnos din Fondul Forestier Național, faptă prev. de art. 108 al.1 lit.a din Legea nr. 46/2008 și furt de arbori ce au fost tăiați din Fondul Forestier Național, faptă prev. de art. 110 al.1 lit.a din Legea nr. 46/2008 cu aplic. art. 33 lit.a din codul penal din 1968 și art. 5 alin.1 cod penal, fapte din 8.11.2010.

(Judecător Ion Stelian)

Decizii Relevante

Trimestrul I 2015

Secția I Civilă

[6] Criteriile medico-psihosociale de identificare și de încadrare într-o categorie de handicap, pentru copii. Vârsta copilului nu poate constitui unicul criteriu la schimbarea gradului de handicap

Ordinul nr. 725/2002 al ministrului sănătății și familiei și al secretarului de stat al Autorității Naționale pentru Protecția Copilului și Adopție (la a cărei emitere s-a avut în vedere Convenția cu privire la drepturile copilului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 20.11.1989)

Ordinul nr. 725/2002 al ministrului sănătății și familiei și al secretarului de stat al Autorității Naționale pentru Protecția Copilului și Adopție (la a cărei emitere s-a avut în vedere Convenția cu privire la drepturile copilului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 20.11.1989) sunt determinate criteriile medico-psihosociale de identificare și de încadrare într-o categorie de handicap, pentru copii, pe baza cărora se stabilesc măsurile de protecție specială, serviciile de intervenție (reabilitare-recuperare) și sprijin necesare, pentru asigurarea condițiilor de dezvoltare optimă (bio-psihosocială) în raport de nevoile individuale și particularitățile contextuale, pentru fiecare copil.

Conform actului normativ menționat, evaluarea și încadrarea într-un grad de handicap au drept finalitate creșterea calității vieții copilului prin îmbunătățirea îngrijirii și intervenției personalizate cu scop recuperator și de facilitare a integrării sociale.

**Curtea de Apel Ploiești, Secția I civilă
Decizia nr. 318 din 9 martie 2015.**

Prin decizia civilă nr. 318/9 martie 2015, Curtea de Apel Ploiești a admis apelul declarat de reclamantii MF și MV, împotriva sentinței civile nr. 2764/3 decembrie 2014 pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu pârâțul CJ P - COMISIA PENTRU PROTECȚIA COPILULUI, a schimbat în tot sentința civilă nr. 2764/3 decembrie 2014 a Tribunalului Prahova, în sensul că a admis contestația, a anulat hotărârea nr. X emisă de Consiliul Județean Prahova - Comisia pentru Protecția Copilului și, pe cale de consecință, a anulat certificatul de încadrare a copilului MM, născut la data de 9.12.2004, în grad de handicap accentuat, stabilind încadrarea acestuia în grad de handicap grav. A fost obligat pârâțul la eliberarea certificatului de încadrare în grad de handicap grav, pentru copilul MM.

Curtea reamintește că prin Ordinul nr. 725/2002 al ministrului sănătății și familiei și al secretarului de stat al Autorității Naționale pentru Protecția Copilului și Adopție (la a cărei emitere s-a avut în vedere Convenția cu privire la drepturile copilului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 20.11.1989) sunt determinate criteriile medico-psihosociale de identificare și de încadrare într-o categorie de handicap, pentru copii, pe baza cărora se stabilesc măsurile de protecție specială, serviciile de intervenție (reabilitare-recuperare) și sprijin necesare, pentru asigurarea condițiilor de dezvoltare optimă (bio-psihosocială) în raport de nevoile individuale și particularitățile contextuale, pentru fiecare copil.

Conform actului normativ menționat, evaluarea și încadrarea într-un grad de handicap au drept finalitate creșterea calității vieții copilului prin îmbunătățirea îngrijirii și intervenției personalizate cu scop recuperator și de facilitare a integrării sociale.

În cauza pendinte judecătii, conform actelor medicale existente la dosar, minorul MM, născut la data de 9.12.2004, suferă de diabet zaharat tip I insulinodependent și intoleranță la gluten, afecțiuni medicale necontestate de pârât.

În acest context, al existenței unei afecțiuni ireversibile, ce necesită insulinoterapie intensivă (4 injecții/zi) autocontrol glicemic precis (8-10 glicemii/zi) pentru detectarea hipoglicemiilor și ajustarea corespunzătoare a dozelor de insulină, este cert că minorul MM are nevoie de îngrijire specială și supraveghere permanentă din partea unui adult.

Așadar, vârsta minorului nu poate constitui unicul criteriu la schimbarea gradului de handicap din „grav” în „accentuat”, cu toate consecințele ce decurg din aceasta privind drepturile și interesele copilului, raționamentul judecătorului fondului neavând fundament în probatoriul administrat și în legislația în materie (detaliată în preambulul expunerii).

În considerarea argumentelor expuse, raportate la finalitatea încadrării într-un grad de handicap – creșterea calității vieții copilului, prin îmbunătățirea îngrijirii și intervenției personalizate, Curtea, în temeiul art. 480 alin.2 Cod pr.civilă, a admis apelul, a schimbat în tot sentința, în sensul că a admis contestația, a anulat hotărârea nr. X emisă de Consiliul Județean Prahova - Comisia pentru Protecția Copilului și, pe cale de consecință, a anulat certificatul de încadrare a copilului MM, născut la data de 9.12.2004, în grad de handicap accentuat, stabilind încadrarea acestuia în grad de handicap grav. A fost obligat pârâtul la eliberarea certificatului de încadrare în grad de handicap grav, pentru copilul MM.

(Judecător Cristina – Paula Brotac)

[7] Desfacere disciplinară a contractului de muncă. Principiul bunei-credințe

Codul muncii, art.8

Principiul bunei-credințe (statuat de legiuitorul român prin art. 8 Codul muncii) o constantă a dreptului muncii, presupune exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor, generate de raporturile de muncă, în concordanță cu ordinea de drept și regulile morale, cu respectarea intereselor celeilalte părți, evitându-se reaua-credință, abuzul de drept.

În același sens a statuat și Curtea Constituțională prin decizia nr. 319/29.03.2007, reținând că „... aplicarea sancțiunilor disciplinare și, în mod special, încetarea raportului de muncă din voința unilaterală a angajatorului, sunt permise cu respectarea unor condiții de fond și de formă riguros reglementate de legislația muncii, în scopul prevenirii eventualelor conduite abuzive ale angajatorului”.

Curtea de Apel Ploiești, Secția I civilă Decizia nr. 146 din 9 februarie 2015.

Prin decizia civilă nr. 146/9 februarie 2015, Curtea de Apel Ploiești a respins ca nefondat apelul declarat de intimata SC BS SRL, împotriva sentinței civile nr. 1925/5.09.2014 pronunțată de Tribunalul Prahova.

Sub un prim aspect, se impune a se preciza că principiul bunei-credințe (statuat de legiuitorul român prin art. 8 Codul muncii) o constantă a dreptului muncii, presupune exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor, generate de raporturile de muncă, în concordanță cu ordinea de drept și regulile morale, cu respectarea intereselor celeilalte părți, evitându-se reaua-credință, abuzul de drept.

În același sens a statuat și Curtea Constituțională prin decizia nr. 319/29.03.2007, reținând că „... aplicarea sancțiunilor disciplinare și, în mod special, încetarea raportului de muncă din voința unilaterală a angajatorului, sunt permise cu respectarea unor condiții de fond și de formă riguros reglementate de legislația muncii, în scopul prevenirii eventualelor conduite abuzive ale angajatorului”.

În cauza pendinte judecătii, situația de fapt se prezintă astfel:

Contestatoarea a fost angajată de intimată la data de 1.07.2010, în funcția de muncitor necalificat, conform contractului individual de muncă nr. 658/2.07.2010, înregistrat la Inspectoratul Teritorial de Muncă Prahova.

După aproximativ 3 ani, la data de 1.06.2013, contestatoarea a fost promovată, fiind numită șefă de echipă, potrivit actului adițional nr. 1743/31.05.2013.

La data de 31.07.2013, prin decizia nr. 2564, contestatoarei i s-a desfăcut disciplinar contractul de muncă, pe considerentul că „ a absentat nemotivat de la locul de muncă din data de 8.07.2013”, precum și că “nu este la prima abatere disciplinară”.

Referitor la abaterile disciplinare anterioare, se impun următoarele precizări.

La data de 2.07.2013, prin decizia nr. 2166/2.07.2013, contestatoarea a fost sancționată disciplinar cu reducerea salariului cu 5%, pe o durată de o lună, motivat pe faptul că, în data de 1.07.2013, în timpul programului de lucru, „ stătea de vorbă cu un alt salariat”, în legătură cu niște țigări pe care i le vânduse anterior acestuia.

În aceeași lună, la un interval de numai două săptămâni, prin decizia nr. 2357/16.07.2013, a fost din nou sancționată disciplinar, cu reducerea salariului de bază pe o durată de o lună (iulie 2013) cu 10%, pe considerentul că „ nu a rezolvat pe cale amiabilă situația conflictuală apărută datorită nemulțumirilor salariaților pe tema salariilor”, în data de 11.06.2013.

Într-adevăr, cele două decizii de sancționare disciplinară cu reducerea salariului nu au fost contestate, numai că, raportat la conținutul deciziei de desfacere disciplinară a contractului de muncă, în care se menționează că s-a recurs la această măsură extremă și pe considerentul că salariața nu se află la prima abatere disciplinară, Curtea apreciază (cum, de altfel, a reținut și prima instanță) că se impun a fi analizate.

Este de menționat, sub un prim aspect, că prima sancțiune a fost aplicată a doua zi după săvârșirea faptei reținute în sarcina sa, respectiv 2.07.2013, iar pentru fapta săvârșită anterior, respectiv la 11.06.2013 și pentru care i s-a aplicat o sancțiune mai drastică, decizia a fost emisă abia la data de 16.07.2013.

Pe de altă parte, cele două fapte, în sensul dispozițiilor legislației muncii, nu sunt de natură a atrage sancțiunea disciplinară a reducerii salariului de bază, prima întrucât nu intra în competența legală a contestatoarei negocierea conflictelor de muncă, iar cea de-a doua datorită gravității sale (nerespectându-se principiul proporționalității , potrivit căruia orice măsură luată trebuie să fie adecvată, necesară și corespunzătoare scopului urmărit-asigurarea disciplinei în muncă).

Referitor la abaterea disciplinară constând în absențe nemotivate de la serviciu începând cu data de 8.07.2013, este de menționat că în cuprinsul deciziei nu sunt arătate probele în baza cărora a fost înlăturată apărarea contestatoarei, în sensul că i s-a interzis accesul în societatea intimată de la data respectivă.

Pe de altă parte, probatoriul administrat în cauză concluzionează, cum în mod corect a reținut și prima instanță, că, începând cu data de 8.07.2013, contestatoarei i s-a interzis accesul la locul de muncă.

Astfel, din dispozițiile martorilor, audiați în cauză, se reține că există o practică a societății intime de a nu mai permite accesul în incinta sa a salariaților considerați indezirabili.

Or, o dovadă elocventă a catalogării contestatoarei drept un salariat indezirabil, de către societatea –intimată, o constituie adresa nr. 2512/22.08.2013 emisă de Inspectoratul Teritorial de Muncă Prahova (fila 23 dosar fond) răspuns la sesizarea adresată acestuia de către contestatoare (înregistrată sub nr.2512/9.07.2013) chiar a doua zi după ce i s-a interzis accesul în unitate, sesizare ce a stat la baza controlului efectuat la societatea intimată atât în domeniul securității și sănătății în muncă, cât și în domeniul stabilirii relațiilor de muncă.

În acest context și având în vedere că apelanta nu a făcut dovada înlăturării apărării contestatoarei (deși avea această obligație, conform art. 272 Codul muncii și art. 249 Cod pr.civilă) Curtea apreciază că societatea apelantă a acționat cu rea credință, săvârșind un abuz de drept.

În considerarea argumentelor expuse, în concordanță cu principiul bunei-credințe (unul din principiile fundamentale ale dreptului muncii) Curtea, în temeiul art. 480 alin. 1 Cod pr.civilă, a respins apelul ca nefondat.

(Judecător Cristina – Paula Brotac)

[8] Revizuire – act nou. Înscris doveditor în sensul dispoziției art.322 pct.5 Cod pr.civilă (forma în vigoare la data introducerii acțiunii).

Cod pr.civilă (forma în vigoare la data introducerii acțiunii), art.322 pct.5

Pentru ca înscrisul ce se prezintă în cererea de revizuire să fie „înscris doveditor”, în sensul dispoziției art.322 pct.5 Cod pr.civilă (forma în vigoare la data introducerii acțiunii) este necesar ca el, dacă ar fi fost cunoscut de instanță cu ocazia judecării pricinii, ar fi putut duce la o altă soluție decât cea adoptată.

**Curtea de Apel Ploiești, Secția I civilă
Decizia nr. 76 din 26 ianuarie 2015.**

Prin decizia civilă nr. 76/26 ianuarie 2015, Curtea de Apel Ploiești a respins ca nefondată cererea de revizuire privind decizia civilă nr. 3569/25.10.2012 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești – Secția I Civilă.

Sub un prim aspect, se impune a se menționa că practica judecătorească și literatura de specialitate au statuat, constant, că hotărârea judecătorească, obținută pe baza unei acțiuni introduse înainte de soluționarea irevocabilă a litigiului în care se cere revizuirea, constituie act nou în sensul art. 322 pct.5 Cod pr.civilă (forma în vigoare la data introducerii acțiunii, aplicabilă în speță față de dispozițiile art. 24 și art. 25 alin.1 Cod pr.civilă, forma actuală).

Ca atare, în cauza pendinte judecării, cererea de revizuire bazată pe sentința civilă nr. 4660/5.07.2011 a Curții de Apel București (devenită irevocabilă prin decizia civilă nr. 3912/21.10.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție) invocată ca act nou, în sensul art.322 pct.5 Cod pr.civilă (forma în vigoare la data introducerii acțiunii) va fi examinată în raport de acest temei de drept.

Sub acest aspect, Curtea reamintește că, pentru ca înscrisul ce se prezintă în cererea de revizuire să fie „înscris doveditor”, în sensul dispoziției art.322 pct.5 Cod pr.civilă (forma în vigoare la data introducerii acțiunii) este necesar ca el, dacă ar fi fost cunoscut de instanță cu ocazia judecării pricinii, ar fi putut duce la o altă soluție decât cea adoptată, ceea ce nu este cazul în speță.

Astfel, prin sentința civilă nr. 4660/5.07.2011 a Curții de Apel București (devenită irevocabilă) invocată ca act nou, s-a anulat în parte H.G. nr. 737/2010, în ceea ce privește metodologia de recalculare a pensiilor de serviciu prevăzute la art.1 litera c din Legea nr. 119/2010 (pensiile de serviciu ale personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea).

Curtea de Apel Ploiești, prin decizia civilă nr. 3569/25.10.2012 (a cărei revizuire se solicită) a admis recursul declarat de pârâta Casa Județeană de Pensii Dâmbovița împotriva sentinței civile nr. 547/8.03.2012 a Tribunalului Dâmbovița, pe care a modificat-o în tot, în sensul respingerii ca neîntemeiate a contestației formulate de reclamanta C.A.D., prin care a solicitat anularea deciziei nr. 252101/24.08.2010 de recalculare a pensiei sale speciale.

Se impune a se preciza că, în conformitate cu art.1 litera c din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, pensiile de serviciu ale personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea (categorie din care face parte și revizuenta C.A.D.) au devenit pensii în sensul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, iar potrivit art. 3 alin.1 din același act normativ, pensiile prevăzute la art.1, stabilite potrivit prevederilor legilor cu caracter special, convenite sau aflate în plată, s-au recalculat prin determinarea punctajului mediu anual și a cuantumului fiecărei pensii, utilizându-se algoritmul de calcul prevăzut de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Așadar, Legea nr. 119/2010 a constituit reglementarea de drept substanțial prin care pensiile de serviciu au fost transformate în pensii contributive, H.G. nr. 737/2010 reprezentând doar prevederea legală de natură procedurală (prin care s-a reglementat modul de calcul al drepturilor de pensie) care, de altfel, a și fost abrogată prin O.U.G. nr. 59/2011, prin care s-a instituit o nouă

procedură, „ce a urmărit stabilirea cât mai echitabilă și justă a pensiilor persoanelor menționate în dispozițiile art.1 lit. c – h din Legea nr. 119/2010” (cum s-a statuat prin decizia nr. 214/13.03.2012 a Curții Constituționale).

În acest context, în care reglementarea de drept substanțial, prin care pensiile de serviciu au fost transformate în pensii contributive, a constituit-o Legea nr. 119/2010, este cert că înscrisul invocat de revizuentă nu este determinant, adică de natură să conducă la schimbarea soluției adoptate de Curtea de Apel Ploiești prin decizia nr. 3569/25.10.2012, supusă revizuirii.

În considerarea argumentelor expuse, Curtea, în temeiul art.322 pct.5 Cod pr.civilă (forma în vigoare la data introducerii acțiunii) a respins cererea de revizuire ca nefondată.

(Judecător Cristina – Paula Brotac)

Decizii Relevante

Trimestrul I 2015

*Secția a II – a Civilă, de Contencios
Administrativ și Fiscal*

[9] Accesoriile curg de drept din ziua imediat următoare scadenței și până la plata integrală a sumelor datorate, și fără să fie necesară vreo punere în întârziere conform prevederilor art. 259 alin. (7) lit. „b” din legea nr. 95/2006 și art. 111 alin. (1), art. 119 alin. (1), art. 120 alin. (1) și art. 120 indice 1 din c. proc. fiscală creanțele fiscale sunt scadente la expirarea termenelor prevăzute de legile care le reglementează iar pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a contribuțiilor la FNUASS, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

Legea nr. 95/2006, art. 259 alin. 7 lit.b

Cod procedură fiscală, art. 111 alin. (1), art. 119 alin. (1), art. 120 alin. (1) și art. 120¹

**Curtea de Apel Ploiești, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal,
Decizia nr. 310 din 27 ianuarie 2015.**

Prin decizia nr. 310 din 27 ianuarie 2015 Curtea de Apel Ploiești a respins recursul formulat de reclamantul CI, împotriva sentinței nr. 1479 din 30.04.2014 pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu intimata pârâtă CAS, ca nefondat.

Prin sentința nr. 1479 din 30.04.2014 Tribunalul Prahova a respins cererea, având ca obiect contestație act administrativ fiscal, formulată de reclamantul CI în contradictoriu cu pârâta CAS, ca neîntemeiată.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs reclamantul CI solicitând admiterea recursului, modificarea în tot, a hotărârii atacate, iar pe fond admiterea contestației împotriva actului administrative fiscal decizia numărul 19179 din 12.12.2012, Curtea a reținut următoarele:

Prin decizia de impunere nr. 19179/12.12.2012 au fost calculate în sarcina reclamantului pentru perioada 2007-2008 contribuție la FNUASS în sumă de 587 lei, dobânzi de întârziere în cuantum de 517 lei și penalități de întârziere în cuantum de 88 lei.

Cu privire la primul motiv de recurs, Curtea a constatat că în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 43 și 46 din Codul de procedură fiscală.

Astfel, la fila 48 din dosarul de fond sunt defalcate pe ani, respectiv 2007 și 2008 obligațiile reclamantului la FNUASS evidențiindu-se venitul bazei de calcul, cuantumul contribuției de asigurări sociale de sănătate, majorările de întârziere (dobânzile), penalitățile de întârziere, precum și temeiul imputației, iar înscrisul respectiv evidențiind integral modul de calcul al obligațiilor fiscale datorate de reclamant în baza Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, reprezintă în fapt o anexă a deciziei de impunere contestate.

Cu privire la motivul doi de recurs s-a constatat că și acesta este nefondat, recurentul necontestând în concret cuantumul dobânzilor și penalităților de întârziere, acestea fiind defalcate pe ani așa cum s-a precizat mai sus.

Accesoriile curg de drept din ziua imediat următoare scadenței și până la plata integrală a sumelor datorate, și fără să fie necesară vreo punere în întârziere. Conform prevederilor art. 259 alin. (7) lit. „b” din Legea nr. 95/2006 și art. 111 alin. (1), art. 119 alin. (1), art. 120 alin. (1) și art. 120 indice 1 din C. proc. fiscală creanțele fiscale sunt scadente la expirarea termenelor prevăzute de legile care le reglementează iar pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a contribuțiilor la FNUASS, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

Având în vedere prevederile legale invocate mai sus, s-a constatat că stabilirea accesoriilor în sarcina contribuabililor rău-platnici constituie o sancțiune instituită de legiuitor pentru neplata la termenele de scadență prevăzute de Legea nr. 95/2006 și nu de la data când organul fiscal ia cunoștința de faptul că aceștia au realizat venituri.

Astfel, în temeiul prevederilor art. 215 alin.(3) și art. 259 alin. 4 din Legea nr.95/2006, în vigoare la data emiterii deciziei de impunere, persoanele fizice care realizează venituri impozabile au obligația de a depune la casa de asigurări de sănătate declarații privind veniturile impozabile

realizate în vederea calculării obligațiilor ce le revin fata de F.N.U.A.S.S, iar recurentul-reclamant nu a îndeplinit această obligație, în sensul de a se prezenta anual la CAS în vederea declarării veniturilor realizate din cedarea folosinței bunurilor.

Ca atare, reclamantul figurează în evidențele pârâtei cu obligații de plată fiscale acesta nu a înțeles să declare în timp util veniturile realizate din cedarea folosinței bunurilor, motiv pentru care pârâta a procedat la imputarea obligațiilor fiscale datorate de reclamant (contribuție + dobânzi + penalități) în termenul legal prevăzut de OG nr. 92/2003.

Așa fiind, Curtea a constatat că sentința recurată este legală, văzând și dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8 și 496 NCPC, respingând recursul, ca nefondat.

(*Judecător Rodica Duboșaru*)

[10] Hotărârile irevocabile.

Cod procedură civilă, art. 317 alin. 1 pct. 2

Potrivit art. 317 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare când hotărârea a fost dată de judecător cu încălcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau a recursului.

Curtea de Apel Ploiești, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 539 din 17 februarie 2015.

Prin decizia nr. 539 din 17 februarie 2015 Curtea de Apel Ploiești a respins ca nefondată contestația în anulare formulată de contestatoarea - pârâtă SC SSD SRL, împotriva deciziei nr. 5661 din 27 noiembrie 2014, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, în contradictoriu cu intimata - reclamantă SC TM SRL, a obligat contestatoarea – pârâtă SC SSD SRL la 3.000 lei cheltuieli de judecată reduse către intimata - reclamantă SC TM SRL.

Prin sentința nr. 12.264/10.09.2013, pronunțată de Judecătoria Ploiești, în dosarul nr. 41.233/281/2012, s-a admis, în parte, acțiunea formulată de reclamanta - pârâtă SC TM SRL, în contradictoriu cu pârâta - reclamantă SC SSD SRL, s-a obligat pârâta - reclamantă să plătească reclamantei – pârâte suma de 105.700,65 lei, reprezentând restul de plată al facturilor fiscale nr. 754/03.07.2012 și nr. 761/08.08.2012, s-a respins, ca neîntemeiat, capătul de cerere privind rezoluțiunea contractului de vânzare – cumpărare nr. 250/28.03.2011, încheiat între părți, s-au respins capetele de cerere privind obligarea paratei – reclamante la penalități de întârziere și la daune – interese, ca neîntemeiate. De asemenea, s-a respins, ca neîntemeiată, cererea reconvențională formulată de pârâta - reclamantă SC SSD SRL.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel, în termen legal, apelanta - reclamantă SC TM SRL, înregistrat pe rolul Tribunalului Prahova – Secția a II – a civilă și de contencios administrativ și fiscal la data de 12.11.2013.

Prin decizia nr. 8 din 17 ianuarie 2014, Tribunalul Prahova, a respins, ca nefondat, apelul formulat de apelanta – pârâtă SC SSD SRL, în contradictoriu cu apelanta - reclamantă SC TM SRL, a admis apelul formulat de apelanta - reclamantă SC TM SRL, în contradictoriu cu apelanta – pârâtă SC SSD SRL, împotriva sentinței nr. 12.264/ 10.09.2013, pronunțată de Judecătoria Ploiești, în dosarul nr. 41.233/281/2012, a schimbat, în parte, sentința apelată, în sensul că a admis, în parte, cererea de chemare în judecată, dispunând rezoluțiunea parțială a contractului de vânzare-cumpărare nr. 250/ 28.03.2011 încheiat între părți și obligând apelanta – pârâtă și la plata către apelanta – reclamantă a sumei de 72.842,52 lei reprezentând penalități de întârziere aferente debitelor neachitate rezultate din facturile fiscale nr. 754/03.07.2012 și 761/08.08.2012,

penalități care se vor calcula în continuare, până la data plății efective, a menținut celelalte dispoziții ale sentinței apelate.

Prin decizia nr. 5661 din 27 noiembrie 2014, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești a fost respins ca nefondat recursul declarat de pârâta SC SSD SRL, împotriva deciziei nr. 8 din 17 ianuarie 2014 pronunțată de Tribunalul Prahova – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în contradictoriu cu reclamanta SC TM SRL .

Curtea, examinând decizia a cărei anulare se solicită, prin prisma actelor și lucrărilor dosarului, a motivelor de drept invocate prin contestație art. 317 alin. 1 pct. 2 și art. 318 teza a-II-a Cod pr.civilă, a constatat următoarele :

Prin contestația în anulare, întemeiată pe disp. art. 317 alin. 2 pct. 2 și art. 318 teza a-II-a Cod pr.civilă, contestatoarea SC SSD SRL solicită anularea în tot a deciziei nr. 5661/27.11.2014 a Curții de Apel Ploiești, urmând a fi admis recursul în ce privește excepția de necompetență materială de ordine publică, invocată de S, schimbată în tot decizia Tribunalului și trimisă cauza, spre competență soluționare pe fond Tribunalului Prahova.

Potrivit art. 317 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare când hotărârea a fost dată de judecător cu încălcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau a recursului.

În cazul de față, așa cum s-a arătat mai sus, Curtea de Apel Ploiești a examinat excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Ploiești privind soluționarea cauzei invocată de pârâtă și a respins acest motiv de recurs, raportat la obiectul cererii deduse judecătii și a Deciziei în interesul legii nr. 32/2008 a Î.C.C.J. privind aplicarea și interpretarea dispozițiilor art. 1 pct. 1, art. 2 pct. 1 lit. a și b și art. 282¹ alin. 1 Cod proc.civilă devine obligatorie.

Ca atare, acest motiv de ordine publică a fost invocat și analizat de instanța de recurs.

Cu privire la dispozițiile art. 318 teza a-II-a Cod pr.civilă din Cod proc.civ., Curtea a constatat că și acest motiv este nefondat, deoarece instanța de recurs a cercetat motivul de recurs privind excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Ploiești, respectiv a motivului prevăzut de art. 304 pct. 3 din Codul de procedură civilă, așa cum s-a arătat mai sus.

Așa fiind, Curtea văzând disp. art. 317 și urm. Cod proc.civ., a respins ca nefondată contestația în anulare.

În baza art. 274 Cod proc.civ., Curtea a obligat contestatoarea la 3.000 lei cheltuieli de judecată (onorariu de avocat) către intimata - reclamantă SC TM SRL prin reducerea acestuia în funcție de munca efectiv îndeplinită de acesta și de complexitatea pricinii.

(Judecător Rodica Duboșaru)

[11] Imposibilitatea invocării în recurs a modului de apreciere a probelor de către instanța de fond. Aplicarea în timp a actelor normative. Nulitate relativă.

Codul de procedură civilă Ordinul MAI nr. 240/2012

Recurs întemeiat pe dispozițiile art.488 al.1 pct.8 din Codul de procedură civilă. Imposibilitatea criticării modalității de apreciere a probelor de către prima instanță. Aplicabilitatea dispozițiilor Ordinului MAI nr.240/2012 pentru procedurile de atribuire electronică a traseelor județene organizate după intrarea în vigoare a acestuia. Nerespectarea unui termen, nespun nulității exprese, poate atrage anularea actului în condițiile art.175 din noul Cod de procedură civilă.

**Curtea de Apel Ploiești, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal,
Decizia nr. 321 din 28 ianuarie 2015.**

Prin acțiunea înregistrată la Tribunalul Buzău sub nr. 6399/114/2013 la data de 30.12.2013, reclamanta SC TBC SRL a solicitat, în contradictoriu cu pârâții CJB și A R R Bpronunțarea unei hotărâri prin care să se dispună recunoașterea vechimii pe traseul Buzău-Lopătari cod 051 pe perioada 2001-2013, obligarea pârâtului CJ B la înscrierea sa în lista societăților ce au drept a licita traseul în cauză, suspendarea procedurilor de licitație până la rămânerea definitivă a hotărârii ce se va pronunța în cauză, precum și obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a învederat faptul că a licitat traseul în cauză și a fost declarată adjudecatara procedurii de licitație din 1.07.2011, că la acel moment i s-a recunoscut vechimea neîntreruptă pe traseu în considerația faptului că era înscrisă în Asociația transportatorilor constituită în baza contractului de asociere vizat de ARR A B sub nr. 925/30.10.2001, precum și că, potrivit contractului, societatea apare în tabelul transportatorilor asociați la poziția 40.

În baza acestui acord a licitat neîntrerupt și niciodată nu a întâmpinat greutăți din partea organizatorilor licitațiilor, până anul acesta când i s-a opus Ordinul 240/2012 care precizează că vechimea se calculează luând în considerare luna și anul de când operatorul de transport a deținut licența neîntreruptă, însă acest ordin a apărut ulterior atribuirii traseului societății.

S-a mai arătat că în tabelul recunoscut la data 24.06.2011 societatea figura în rândul transportatorilor cu vechime recunoscută, la poziția 42, că în această situație legea nu poate retroactiva, astfel că societatea ar trebui să aibă atât vechime anterioară de până la momentul ședinței de atribuire din anul 2011, la care să se adauge 28 de luni, respectiv perioada calculată de la momentul atribuirii acestui traseu în anul 2011.

Reclamanta a mai precizat că a formulat plângere împotriva măsurii eliminării sale din rândul transportatorilor ce pot participa la licitația traseului Buzău -Lopătari cod 051, înregistrată sub nr. 12541/25.11.2013, la care nu s-a primit nici un răspuns până în prezent.

În drept, acțiunea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 1-7 din Legea 554/2004, Ordinul MAI 353/2007, Normele de aplicare a Legii 92/2007, OMAI/OMTI 240/1614/2012.

Pârâta AR R ARR B a formulat întâmpinare, prin care a arătat că acțiunea reclamantei este inadmisibilă, raportat la toate cele trei capete de cerere, având în vedere lipsa procedurii prealabile prevăzută de dispozițiile art.7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, precum și de cele ale art. 193 din Codul de procedură civilă, dispoziții conform cărora cel care se consideră vătămat în dreptul său are obligația ca înainte de a ataca acel act în justiție să formuleze plângere prealabilă.

Raportat la primul capăt al cererii, s-a arătat că această instituție nu are competența de a recunoaște / de a confirma perioadele de deținere neîntreruptă a licențelor de traseu, susținere întemeiată pe dispozițiile art. 20 alin. 2 din Legea nr.92/2007 cu modificările ulterioare.

Raportat la cel de-al doilea capăt al cererii s-a arătat că reclamanta înțelege să se judece cu pârâta C J B, precum și că, având în vedere dispozițiile art. 16 alin. 1 din Legea 92/2007, trebuie să se constate lipsa calității procesuale pasive a A R R – ARR raportat la această solicitare.

Raportat la cel de-al treilea capăt al cererii s-a precizat acesta a rămas fără obiect, întrucât în dosarul nr. 5979/114/2013, în care părți au fost SC T BC SRL, în calitate de reclamantă și C J B, în calitate de pârâtă, Tribunalul Buzău a dispus prin sentința civilă nr. 4194/16.12.2013 suspendarea organizării licitației în vederea acordării licenței de transport persoane pe traseul Buzău-Lopătari 051, astfel că se solicită respingerea acestui capăt al cererii de chemare în judecată în contradictoriu cu ARR, ca fiind rămasă fără obiect.

În situația în care cel de-al treilea capăt al cererii de chemare în judecată privind suspendarea procedurii licitației se menține, s-a invocat inadmisibilitatea acestuia, având în vedere dispozițiile art. 14 alin. 6 din Legea 554/2004 a contenciosului administrativ.

Totodată, s-a solicitat să se constate lipsa calității procesuale pasive a ARR, deoarece atribuirea unui traseu județean constă în atribuirea în sistem electronic a acestuia, în cadrul unei ședințe de atribuire organizată în temeiul prevederilor HG nr. 1439/2009, de către Centrul Național de Management pentru Societatea Informațională-CNMSI, instituție publică în subordinea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, cu consecința respingerii acțiunii reclamantei, ca nefondată.

Pârâtul CJ B a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii având ca obiect recunoașterea vechimii pe traseul Buzău-Lopătari pentru perioada 2001-2013, ca nefondată,

întrucât traseul județean cod 051-Buzău – Lopătari face parte din Programul județean de transport rutier de persoane prin servicii regulate aferent județului Buzău, cu valabilitate începând cu data de 01.01.2014, aprobat prin HCJ Buzău nr. 238/2012, modificată și completată prin HCJ Buzău nr. 174/2013.

Traseele din cadrul acestui program au fost atribuite în cadrul etapei de atribuire electronică din 18.12.2013 organizată de CNMSI-SEAT pe baza calendarului stabilit de Ministerul Administrației Publice, conform prevederilor art. 19-20 din Ordinul MAI nr. 353/2007. Criteriile de atribuire a traseelor județene, punctajele aferente acestor criterii și metodologia de atribuire au fost stabilite prin Ordinul MAI nr. 240/2012.

Prin sentința Tribunalului Buzău nr. 4194/2013 a fost admisă cererea reclamantei SC T B C SRL și s-a dispus suspendarea organizării licitației în vederea acordării licenței de transport persoane pe traseul Buzău-Lopătari. În executarea acestei sentințe a fost suspendată licitația electronică de atribuire a traseului Buzău-Lopătari, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a acțiunii ce face obiectul prezentului dosar.

S-a mai arătat că pârâțul C J B nu a blocat dreptul reclamantei de a participa la etapa de atribuire electronică din 18.12.2012 pentru traseul județean Buzău-Lopătari, ci a transmis acestui operator că beneficiază de o vechime neîntreruptă de 2 ani, după cum rezultă din răspunsul la plângerea prealabilă, că reclamanta poate participa în mod liber la atribuirea electronică a traseelor județene în condițiile concurențiale, conform prevederilor Ordinului MAI nr. 353/2007, unicul caz în care un operator nu are dreptul de a licita pentru un traseu județean, conform prevederilor punctului 9 din Anexa nr. 2 la Ordinul MAI nr. 240/2012, fiind acela în care acesta înregistrează obligații datorate și neachitate, conform certificatului de atestare fiscală, precum și că atribuirea electronică a traseelor județene pentru etapa din 18.12.2013 s-a realizat pe baza criteriilor, punctajelor și metodologiei de atribuire stabilite prin Ordinul MAI nr. 240/2012, act normativ în vigoare la data desfășurării atribuirii electronice.

Prin sentința nr. 848/22.05.2014 Tribunalul Buzău a respins excepțiile inadmisibilității acțiunii și a lipsei calității procesuale pasive a pârâtei A R R-ARR, precum și acțiunea formulată de reclamantă, cu obligarea reclamantei la 575 lei cheltuieli de judecată către pârâta A R R-ARR.

Împotriva sentinței tribunalului a formulat recurs reclamanta SC T B C SRL, solicitând, ca prin hotărârea ce se va pronunța să fie înlăturate apărările C J B și să se recunoască vechimea pe traseul Buzău Lopătari Cod 051, pe perioada 2001-2013, obligarea pârâțului C J B la înscrierea sa în lista societăților ce au drept a licita traseul în cauză, suspendarea procedurii de licitație până la rămânerea definitivă a hotărârii, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea recursului, recurenta a arătat că a licitat traseul în cauză și a fost declarată adjudecatara procedurii de licitație din 1.07.2011, iar la acel moment i s-a recunoscut vechimea neîntreruptă pe traseu în considerația faptului ca era înscrisă în Asociația transportatorilor constituită în baza Contractului de asociere vizat de ARR A B sub nr. 925/ 30./10. 2001, iar, conform contractului, societatea apare în tabelul transportatorilor asociați la poziția 40.

Recurenta a precizat că în baza acestui acord a licitat neîntrerupt și niciodată nu a întâmpinat greutăți din partea organizatorilor licitațiilor, până în momentul când i s-a opus Ordinul 240/2012, care precizează că vechimea se calculează luând în considerare luna și anul de când operatorul de transport a deținut licența neîntreruptă, însă acest ordin a apărut ulterior atribuirii traseului societății.

A mai arătat recurenta că, potrivit tabelului recunoscut la data 24.06.2011, societatea figura în rândul transportatorilor cu vechime recunoscută, la poziția 42, situație în care legea nu poate retroactiva, astfel că societatea ar trebui să aibă atât vechime anterioară de până la momentul ședinței de atribuire din anul 2011 la care să se adauge 28 de luni, respectiv perioada calculată de la momentul atribuirii traseului respectiv în anul 2011.

Potrivit art. 19 din Legea 92/2007, autoritățile administrației publice locale au obligația față de operatorii de transport rutier și transportatorii autorizați să asigure un tratament egal și nediscriminatoriu pentru toți operatorii de transport rutier și transportatorii autorizați, să asigure accesul operatorilor de transport rutier și transportatorilor autorizați pentru realizarea serviciilor de transport public local într-un mediu concurențial și transparent.

Recurenta a menționat că într-o asemenea situație se află și alți operatori de transport cărora li s-a luat în considerare vechimea acordată anterior ședinței de atribuire din 2011, astfel că, pentru egalitate de tratament și societatea din prezenta cauză ar trebui să beneficieze de vechime.

A precizat recurenta că a formulat plângere împotriva măsurii eliminării sale din rândul transportatorilor ce pot participa la licitația traseului Buzău Lopătari cod 051, înregistrată sub nr. 12541/ 25 nov. 2013, la care nu s-a primit niciun răspuns până în prezent.

De asemenea, a precizat recurenta, a formulat pe rolul Tribunalului Buzău cerere de suspendare a licitației, arătând că, pe de o parte a fost eliminată din cursa licitatorilor ce îndeplinesc toate condițiile pentru înscriere, că operațiunea nu s-a organizat cu respectarea dispozițiilor legale, în sensul în care nu s-au afișat cu 90 de zile în avans toate documentele aferente licitației.(conform Ordinului MAI 353/2007 și Normelor de aplicare a Legii 92/2007, Ordinului MAI/MTI 240/1614/2012)

A mai arătat recurenta că prin sentința pronunțată de Tribunalul Buzău în dosar 5979/114/2013 s-a admis cererea de suspendare a licitației până la soluționarea litigiului privind recunoașterea vechimii sale neîntrerupte.

Recurenta a susținut că, în speță, Consiliul Județean a făcut o greșită aplicare a legii atunci când i-a comunicat că beneficiază de o vechime de numai 2 ani pe traseul județean Buzău – Lopătari, deoarece, în mod greșit nu a avut în vedere vechimea anterioară dovedită cu înscriri, iar organizarea licitației a fost defectuoasă prin nerespectarea celor 90 de zile anterioare, în care fiecare înscris la licitație urma să-și pregătească documentația. În opinia recurente, licitația a fost lipsită de transparență.

Recurenta a considerat că, situația în care a beneficiat în anul 2011 de vechime neîntreruptă, reprezintă un drept câștigat și Consiliul Județean trebuia să aibă în vedere acest aspect, însă i s-a aplicat un tratament discriminatoriu.

Prin hotărârea criticată, instanța de fond a apreciat că nu poate beneficia de vechime și a înlăturat, practic, toate probele administrate în cauză, ceea ce reprezintă o nelegalitate, întrucât apărările sale au fost îndepărtate fără a se motiva în drept justificarea acestei poziții.

Prin întâmpinare, A R R a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței recurate, ca temeinică și legală.

În motivarea întâmpinării, s-a arătat că recurenta SC T B C SRL a formulat recurs împotriva sentinței civile nr. 848/22.05.2014 a Tribunalului Buzău, doar cu privire la înlăturarea apărărilor pârâtului C J B.

Pârâta a precizat că, în ceea ce privește A R R, recurenta nu a formulat nicio pretenție în această cale de atac, motiv pentru care solicită instanței să constate renunțarea la judecată a recurente SC T B CSRL, în contradictoriu cu A R R, în calea de atac a recursului.

A mai precizat pârâta că recurenta susține în mod eronat că instanța de fond ar fi înlăturat probele și apărările sale, fără a motiva acest aspect, însă prin sentința pronunțată, Tribunalul Buzău a analizat fiecare capăt de cerere și a motivat în mod temeinic, atât în drept, cât și în fapt, respingerea acestora.

Astfel, Tribunalul Buzău a constatat că Ordinul MAI nr. 240/2012 privind aprobarea criteriilor de evaluare, a punctajelor și a metodologiei de punctare privind criteriile de evaluare ale operatorului de transport, în vederea atribuirii traseelor pentru transportul rutier public de persoane prin servicii regulate în trafic județean a intrat în vigoare la data de 13.11.2012, o dată cu publicarea sa în Monitorul Oficial, astfel că, la data ședinței de atribuire electronică a traseelor județene din 18.12.2013, Ordinul MAI nr. 240/2012 era deja în vigoare.

De asemenea instanța de fond în mod corect a mai reținut că perioadele anterioare anului 2008, perioade în care recurenta a făcut parte din asociații de transport deținătoare a licenței pentru traseul județean Buzău - Lopătari „nu pot fi cumulate cu perioada cuprinsă între 01.07.2011 și 25.11.2013, întrucât între aceste perioade există un interval de întrerupere 01.07.2011 - 30.06.2011, în care licența de traseu a aparținut unui alt operator de transport, respectiv SC A T SRL."

Conform pct. 5 din Anexa 1 - Metodologia de punctare privind criteriile de evaluare ale operatorului de transport în vederea atribuirii traseelor pentru transportul rutier public de persoane prin servicii regulate în trafic județean din Ordinul MAI nr. 240/2012 - se precizează

următoarele: „La punctul 4 din Anexa nr. 2 la ordin se acordă puncte astfel: se vor lua în considerare ziua, luna și anul de când operatorul de transport rutier a deținut neîntrerupt licența de traseu pentru traseul respectiv până la data de referință”.

Prin urmare Ordinul MAI nr. 240/2012 nu prevede o altă metodologie de punctare, de care trebuie să se țină seama și care să fie aplicabilă operatorilor de transport, ce au efectuat trasee, anterior momentului intrării în vigoare a acestui ordin.

La data de 01.07.2011, când reclamanta a participat la atribuirea de trasee județene, obținând licența de traseu pentru traseul Buzău - Lopătari, era în vigoare Ordinul nr. 134/2007 privind aprobarea criteriilor de evaluare, a punctajelor și a metodologiei de punctare, aplicabile în vederea atribuirii traseelor pentru transportul rutier public de persoane prin servicii regulate în trafic județean, în care, la criteriul nr. 5, vechimea pe traseu nu era condiționată de deținerea neîntreruptă a licenței de traseu.

Potrivit art. 3 pct. 22 din OG nr. 27/2011 cu modificările ulterioare, licența de traseu este documentul pe baza căruia operatorul de transport rutier efectuează transport rutier contra costi de persoane prin servicii regulate, pe un anumit traseu, conform programului de transport.

În ce privește capătul de cerere privind "suspendarea procedurii licitației, nu sunt îndeplinite condițiile cumulative și imperative prevăzute de dispozițiile art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004, reclamanta nefăcând dovada existenței unui caz bine justificat, ori a unei pagube iminente, solicitând suspendarea în mod generic.

Pârâta a menționat că cererea de suspendare a atribuirii electronice pentru traseul Buzău - Lopătari a mai făcut obiectul dosarului nr. 5979/114/2013, iar prin decizia nr. 930/2014 a Curții de Apel Ploiești a fost admis recursul formulat de C JB și a fost respinsă acțiunea reclamantei ca inadmisibilă, situație în care, având în vedere dispozițiile art. 14 alin.(6) din Legea 554/2004 a contenciosului administrativ, instanța de fond a constatat în mod corect că nu pot fi formulate mai multe cereri de suspendare succesive pentru aceleași motive.

Pentru aceste motive s-a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței civile nr. 848/22.05.2014, pronunțată de Tribunalul Buzău, ca fiind temeinică și legală.

Prin întâmpinare, C J B a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței nr. 848/2014 pronunțată de Tribunalul Buzău ca fiind temeinică și legală .

În motivarea întâmpinării, s-a arătat că sentința instanței de fond a fost pronunțată cu respectarea prevederilor Ordinului M.A.I nr. 240/2012 și pe baza probelor propuse de părți și administrate în cauză.

Astfel în mod temeinic a reținut Tribunalul Buzău în considerentele sentinței recurate că Ordinul M.A.I nr. 240/2012 a intrat în vigoare la data de 13.11.2012 prin publicarea sa în Monitorul Oficial, astfel că acest act normativ era în vigoare la data la care a avut loc ședința de atribuire electronică a traseului județean cod 051 - Buzău - Lopătari, respectiv 18.12.2013.

Acest act normativ nu s-a aplicat retroactiv, ci s-a aplicat situațiilor juridice ivite după intrarea sa în vigoare, cum a fost cazul atribuirii electronice pentru traseul Buzău - Lopătari din 18.12.2013.

Vechimea neîntreruptă pe traseu, ca și criteriu de atribuire a traseelor județene, după cum aceasta este reglementată de prevederile pct. 5 Anexa nr. 1 la Ordinul M.A.I nr. 240/2012 reprezintă ziua, luna și anul de când operatorul de transport rutier a deținut neîntrerupt licența de traseu pentru un anumit traseu, până la data de referință.

Data de referință, conform prevederilor Ordinului M.D.R.A.P nr. 3310/2013 pentru criteriile de evaluare în cazul atribuirii traseelor județene, incluzând și vechimea neîntreruptă pe traseu reprezintă prima zi prevăzută în calendarul de atribuire a traseelor din programul județean de transport. în cazul traseului județean cod 051 - Buzău - Lopătari, data de referință pînă la care se va calcula vechimea neîntreruptă pentru acest traseu, conform Calendarului privind prima ședință de atribuire a traseelor cuprinse în programele județene de transport care vor fi valabile începînd cu data de 01.01.2014, transmis la C J B prin adresa Ministerului Administrației Publice nr. 92203/13.11.2013 este 25.11.2013.

Instanța de fond a reținut în mod temeinic că recurenta a deținut pe traseul menționat licența de traseu Seria LT, nr. 165296 eliberată la data de 01.07.2011, până la data de 31.12.2013, după cum rezultă și din situația transmisă de A R R prin adresa nr. 3628/21.10.2013. Anterior datei de 01.07.2011 traseul județean cod 051 - Buzău - Lopătari a fost efectuat de operatorul de transport

SC AT SRL, care a deținut licența de traseu Seria LT, Nr. 165019 cu valabilitate între 01.07.2008 - 30.06.2011.

În opinia părâtului, recurenta a făcut afirmații nefondate referitoare la faptul că tribunalul nu a avut în vedere argumentele sale expuse în acțiune, care nu au fost analizate în sentința nr. 848/2014, întrucât prima instanță a analizat toate susținerile sale, care au fost înlăturate în baza probelor aflate la dosar și a legislației incidente cauzei.

Astfel s-a statuat în mod fondat în considerentele sentinței recurate că perioadele anterioare anului 2008, în care recurenta a făcut parte din asociații care au obținut licență de traseu pentru traseul județean cod 051 - Buzău - Lopătari nu pot fi cumulate cu perioada cuprinsă între 01.07.2011 și 25.11.2013, deoarece între aceste perioade există un interval de întrerupere 01.07.2008 - 30.06.2011 în care licența de traseu a fost deținută de un alt operator de transport, respectiv SC A T SRL. În sprijinul acestei afirmații existând o serie de probe la dosarul cauzei, respectiv situația deținerii neîntrerupte a licențelor de traseu comunicată de A R R la C J B prin adresa nr. 3628/21.10.2013, precum și rezultatele ședinței de atribuire electronică din anul 2008 pentru traseul județean cod 051 - Buzău - Lopătari.

Intimata C J B nu a impus un tratament discriminatoriu operatorilor de transport rutier pentru ședința de atribuire electronică din 18.12.2013, ci a aplicat în mod egal legislația în vigoare la acea dată (Ordinul M.A.I nr. 240/2012) tuturor operatorilor de transport rutier care au depus oferte electronice pentru traseele județene.

C J B nu a blocat accesul recurentei la aplicația electronică a CNMSI - SEAT în vederea depunerii ofertei electronice pentru traseul județean Buzău - Lopătari, ci a înregistrat vechimea neîntreruptă acestui operator de transport de 2 ani pentru traseul județean cod 051 - Buzău - Lopătari. Blocarea accesului unui operator de transport la aplicația electronică de atribuire a traseelor județene nu se realizează de către C J B ci de către C N de M pentru S I - S de A E în T.

Instanța de fond a argumentat în mod temeinic în considerentele sentinței recurate motivele pentru care a respins susținerile reclamantei, susțineri care sunt reluate în recursul formulat.

Astfel vechimea recurentei pentru traseul județean Buzău - Lopătari a fost calculată de la data la care recurenta a deținut neîntrerupt licența de traseu 01.07.2011, pînă la data de referință 25.11.2013, respectiv o vechime totală de 28 luni.

s-a mai arătat că reclamanta nu poate beneficia de vechimea anterioară de pînă la momentul la care i-a fost atribuit traseul, respectiv 01.07.2011, deoarece a existat un interval de întrerupere, 01.07.2008 - 30.06.2011 în care licența de traseu a fost deținută de un alt operator de transport, respectiv SC A T SRL.

La data de 01.07.2011, la care traseul județean cod 051 - Buzău - Lopătari a fost atribuit recurentei, era în vigoare un alt act normativ care stabilea criteriile de punctare și metodologia de atribuire a traseelor județene, respectiv Ordinul M.A.I nr. 134/2007, modificat prin Ordinul M.A.I nr. 433/2008.

În baza acestui act normativ, vechimea pe traseu nu era definită ca vechime neîntreruptă ci se calcula prin însumarea numărului de luni în care operatorul de transport a efectuat traseul. Ordinul M.A.I nr. 134/2007 a fost ulterior abrogat prin Ordinul M.A.I nr. 182/2011.

Anexele nr. 3 și 4 la Ordinul nr. 182/2011 care cuprind criteriile și metodologia de punctare în cazul atribuirii traseelor județene au fost la rîndul lor abrogate prin Ordinul M.A.I nr. 240/2012, act normativ care era în vigoare la data ședinței de atribuire electronică a traseului Buzău - Lopătari - 18.12.2013 și care nu a fost aplicat în mod retroactiv.

Recurenta a făcut susțineri nefondate, referitor la suspendarea organizării licitației pentru traseul județean Buzău - Lopătari prin sentința pronunțată de Tribunalul Buzău în dosarul nr. 5979/114/2013, întrucât prin decizia Curții de Apel Ploiești nr. 930/2014 pronunțată în acest dosar a fost casată sentința Tribunalului Buzău și respinsă cererea de suspendare ca inadmisibilă.

Formularea unei noi cereri de suspendare avînd același obiect și bazată pe aceleași motive nu poate fi primită, raportat la prevederile art. 14 alin. 6 din Legea nr. 554/2004 care stabilesc că nu pot fi formulate mai multe cereri de suspendare succesive pentru aceleași motive.

S-a mai susținut că intimații nu au avut o atitudine discriminatorie față de recurentă, acordând acesteia o vechime neîntreruptă pe traseu de 2 ani, pe baza actelor normative în vigoare la data ședinței de atribuire electronică a traseului județean cod 051 - Buzău - Lopătari - 18.12.2013.

Vechimea anterioară anului 2008 nu a fost calculată recurentei întrucât aceasta nu reprezintă vechime neîntreruptă pe traseu conform prevederilor Ordinului M.A.I nr. 240/2012, după cum a reținut în mod temeinic și legal instanța de fond.

Examinând sentința atacată, prin prisma criticilor formulate în recurs, în raport de actele și lucrările dosarului, de dispozițiile legale ce au incidență în soluționarea cauzei, Curtea a constatat că recursul este nefondat potrivit considerentelor ce urmează :

Deși nu s-a precizat expres, recursul reclamantei a fost fundamentat în drept pe prevederile art.488 pct.8 din Noul Cod de procedură civilă, care reglementează motivul de recurs conform căruia hotărârea atacată a fost pronunțată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material.

Ca urmare, Curtea a considerat că nu poate avea în vedere criticile recurentei vizând înlăturarea/aprecierea greșită a probelor administrate de către ea în prezenta cauză, în condițiile în care acestea nu se circumscriu textului de lege anterior menționat. De altfel, recurenta, deși a susținut că această împrejurare „se constituie într-o nelegalitate”, totuși **nu a arătat dispoziția de drept material pretins încălcată**, astfel că susținerea sa este o simplă alegație nedovedită, formulată cu nesocotirea dispozițiilor art.10 al.1 și art.249 din Noul Cod de procedură civilă, care consacră legislativ principiul de drept „actori incumbit probatio”.

Referitor la încălcarea de către C J B a dispozițiilor legale în materie, cu ocazia stabilirii vechimii reclamantei pe traseul Buzău – Lopătari – critică ce trebuie apreciată și prin raportare la soluția și considerentele primei instanțe -, Curtea consideră că aceasta nu poate fi primită.

Astfel, instanța fondului a reținut judicios că Ordinul MAI nr.240/2012 privind aprobarea criteriilor de evaluare, a punctajelor și a metodologiei de punctare privind criteriile de evaluare ale operatorului de transport, în vederea atribuirii traseelor pentru transportul rutier public de persoane prin servicii regulate în trafic județean a intrat în vigoare la data de 13.11.2012, astfel că era în vigoare la data ședinței de atribuire electronică a traseelor județene din 18.12.2013.

Pe cale de consecință, prevederile sale erau pe deplin aplicabile procedurii de atribuire electronică a traseelor județene, precizată.

Dispozițiile pct.5 din Anexa 1 a ordinului menționat prevăd că „**la punctul 4 din anexa nr. 2 la ordin se acordă puncte astfel: se vor lua în considerare ziua, luna și anul de când operatorul de transport rutier a deținut neîntrerupt licența de traseu pentru traseul respectiv până la data de referință. În cazul grupelor de trasee se acordă puncte pentru vechimea neîntreruptă pe fiecare traseu în parte. Punctele obținute pe fiecare traseu se cumulează și se face media aritmetică**”.

Din documentația ședinței de atribuire a traseelor menționată rezultă că data **de referință până la care se calcula vechimea neîntreruptă pentru traseul în litigiu este 25.11.2013**.

Or, din înscrisurile depuse la dosar (ex. adresa C J B nr.12541/2013) rezultă că pe traseul respectiv, **în perioada 30.05.2008 - 1.07.2011, licența de traseu a fost atribuită operatorului SC A T SRL** – situație de fapt necontestată de către reclamantă și necombătută în cadrul prezentului recurs.

În aceste condiții, raportat la dispozițiile ordinului MAI nr.240/2012, anterior citate, **reclamanta are o vechime neîntreruptă pe traseul Buzău – Lopătari cuprinsă în perioada 1.07.2011 – 25.11.2013, deci de 28 de luni**, așa cum de altfel a stabilit și C J B.

Curtea nu a putut reține susținerea recurentei – referitoare la eronata înlăturare a vechimii sale anterioare pe acest traseu -, ca urmare a faptului că **la data ședinței de atribuire din 18.12.2013 trebuiau avute în vedere și aplicate dispozițiile legale în vigoare (Ordinul MAI nr.240/2012), conform dispozițiilor art.6 al.1 și 5 din Codul civil**.

Faptul că anterior intrării în vigoare a ordinului precizat vechimea pe traseu se calcula diferit (potrivit Ordinului MAI nr.433/2008) nu este de natură să înlătore concluzia anterior menționată, câtă vreme emiterea de noi acte normative, cu conținut diferit de cele anterioare, intră în atribuția și competența exclusivă a legiuitorului.

Altfel spus, **modalitatea anterioară de calcul a vechimii pe traseu s-a utilizat doar pentru ședințele de atribuire organizate pe perioada cât a fost în vigoare ordinul anterior menționat**.

Cât privește susținerea recurentei privind nerespectarea termenului de 90 de zile necesar operatorilor pentru pregătirea licitației, Curtea a constatat că în cadrul acțiunii introductive, referitor la această critică, s-au invocat **generic** dispozițiile Ordinului MAI 353/2007, Normele de aplicare a

Legii nr.92/2007 (deși aceste două acte normative sunt identice, normele metodologice fiind aprobate prin ordinul precizat) și ale Ordinului MAI 240/2012), învederându-se faptul că nu s-au afișat cu 90 de zile în avans toate documentele aferente licitației.

Examinând prevederile legale indicate, Curtea a constatat mai întâi că singurul termen de 90 de zile este reglementat în legătură cu data ședinței de atribuire (respectiv *cu 90 de zile înainte de expirarea valabilității programului de transport*).

Or, Curtea a apreciat că nu există vreo dispoziție legală care să impună expres sancțiunea nulității în cazul nerespectării lui, astfel că o asemenea împrejurare ar presupune o nulitate condiționată de dovada producerii unei vătămări, care să nu poată fi altfel înlăturată (potrivit art.175 din Noul Cod de procedură civilă).

Cum recurenta nu a făcut dovada vreunei astfel de vătămări, având în vedere și faptul că reclamanta a avut posibilitatea practică să se înscrie la licitația pentru atribuirea electronică a traselor județene, iar neatribuirea vechimii dorite pe traseul Buzău-Lopătari nu a echivalat cu excluderea de la licitație, Curtea consideră că această critică analizată nu poate fi reținută.

În ce privește critica recurente vizând lipsa de transparență a licitației, Curtea constată că aceasta nu a fost motivată în vreun fel, astfel că susținerea sa este o simplă alegație nedovedită, formulată cu nesocotirea dispozițiilor art.10 al.1 și art.249 din Noul Cod de procedură civilă, care consacră legislativ principiul de drept „actori incumbit probatio”.

Reținând că sentința recurată este legală și temenică sub aspectul tuturor criticilor invocate de către recurentă, potrivit dispozițiilor art.496 din noul Cod de procedură civilă, Curtea a respins recursul, ca nefondat.

(*Judecător Ionel Stanescu*)

[12] Necompetență facultativă. Alegerea efectivă a instanței ce urmează a fi investită prin declinare.

Codul de procedură civilă

De lege lata, nu există vreo dispoziție legală care să acorde pârâtului facultatea de alegere a instanței competente să soluționeze cauza și nici o dispoziție expresă care să interzică instanței, investită cu nerespectarea dispozițiilor art.127 al.1 din Codul de procedură civilă, să stabilească instanța la care urmează să decline judecata cauzei.

Curtea de Apel Ploiești, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Sentința nr. 25 din 4 februarie 2015.

Prin cererea înregistrată sub nr. 860/42/2014 pe rolul Curții de Apel Ploiești, reclamantul M V, în contradictoriu cu pârâții U N B din România și B P, a solicitat să se constate că este beneficiarul unui drept câștigat de intrare în avocatură, cu scutire de examen, conform deciziei nr.12/2011 emisă de Baroul Prahova; intrarea în circuitul civil a deciziei nr.12/2011, ca urmare a necontestării ei în termen legal, de nicio persoană fizică sau juridică; să se constate nulitatea absolută a art.2 din decizia nr.12/2011; să fie obligat pârâtul Baroul Prahova să înscrie decizia nr. 12/2011 în Tabelul avocaților definitiv incompatibili existent la sediul Baroului, până la încetarea calității sale judecător și să fie obligate pârâtele la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, reclamantul a învederat că, fiind încadrat ca judecător la Curtea de Apel Ploiești, a solicitat în baza art.16 alin.2 lit b) din Legii 51/1995 Baroului Prahova primirea sa în profesia de avocat, cu scutire de examen, la acea dată întrunind cerințele legale de a fi primit în profesie, respectiv, îndeplinea funcția de judecător de cel puțin 10 ani și nu-i încetase activitatea din motive disciplinare care să-l facă nedemn pentru profesia de avocat, activitate pe care o desfășoară și în prezent.

Analizând actele depuse în dovedirea legalității cererii sale, pârâtul Baroul Prahova a emis decizia nr. 12/2011, comunicată la data de 26.01.2011, prin care era primit în avocatură cu

scutire de examen, făcându-se în drept aplicațiunea art. 16 alin.2 lit.b, art.24 alin.2 și art.53 alit. a și b din Legea 51/1995, precum și art.38 din Statutul profesiei de avocat, texte de lege în vigoare la acea dată.

A precizat reclamantul că decizia de primire în profesia de avocat nu a fost contestată de nicio persoană fizică sau juridică după emiterea ei, astfel că aceasta a intrat în circuitul civil, producându-și pe deplin efectele, în sensul că trebuia înscrisă în Tabelul de incompatibilități aflat la sediul Baroului, de îndată ce a fost emisă.

Însă, în mod nelegal, Baroul Prahova a inserat în cuprinsul deciziei nr. 12/2011 un art.2, potrivit căruia „decizia își încetează efectele în cazul în care, în termen de 2 luni de la comunicare către petent, nu încetează starea de incompatibilitate”, iar în baza acestui text nelegal, Baroul Prahova i-a comunicat adresa nr. 634/6.05.2011, prin care i se comunica faptul că decizia de primire în profesia de avocat a rămas fără efect.

A menționat reclamantul că această ultimă adresa am contestat-o alături de alți colegi, în instanță, cauza fiind soluționată de Curtea de Apel Constanța, care a pronunțat sentința civilă nr.313/CA din 27.06.2012, prin care a respins acțiunea, reținând în considerente că în speță sunt aplicabile prev.art. 25 alin.2 din Legea nr. 51/1995, soluție menținută de Înalta Curte de Casație și Justiție, care a respins recursul declarat de reclamant.

Deși adresa nr. 634/2011 nu a fost anulată de instanțele de judecată, efectul acesteia este anulat de declararea ca neconstituțional al art. 25 alin.2 din Legea nr. 51/1995, de Decizia nr.297/2014 a Curții Constituționale.

Reclamantul a precizat că art.25 alin.2 din Legea nr.51/1995 care conținea sintagma " care trebuie rezolvată în termenul de două luni de la emiterea deciziei" a fost declarată neconstituțională prin Decizia nr. 297/22.05.2014, pronunțată de Curtea Constituțională, motiv pentru care solicită să se constate nulitatea absolută a art.2 din decizia nr.12/2011, care este preluarea exactă a textului declarat neconstituțional.

Astfel, a menționat reclamantul, decizia nr. 12/2011 a intrat în circuitul civil pentru că acest act are caracter administrativ și ca orice act administrativ nu poate fi revocat de emitent, decât în două cazuri expres prevăzute de lege, și anume: cauze de nelegalitate și cauze de oportunitate, ceea ce nu se regăsește în decizia nr.12/2011.

Nefiind posibilă revocarea deciziei nr.12/2011 pe cale administrativă și neexistând motive de oportunitate și nelegalitate care să afecteze legalitatea acesteia, în mod întemeiat aceasta a intrat în circuitul civil și produce efectele juridice specifice oricărui act juridic civil.

Pentru acest motiv reclamantul a solicitat obligarea pârâtului Baroul Prahova să înscrie decizia sa în Tabelul incompatibililor aflat la sediul baroului și a menționat că a încercat soluționarea pe cale amiabilă a acestuia, sens în care a inițiat o plângere prealabilă înregistrată sub nr. 5043/8.10.2014 la Baroul Prahova, fără a primi până în prezent un răspuns.

Prin întâmpinare, Baroul Prahova a invocat excepția necompetenței Curții de Apel Ploiești în soluționarea prezentei cereri, învederând că în cauză operează dispozițiile speciale de competență din Cartea I – Titlul III- cap.III Cod pr.civilă, iar potrivit disp.art.127 alin.1 reclamantul judecător într-o cerere de competență instanței la care își desfășoară activitatea va sesiza una din instanțele de același grad din circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate.

Pe fondul cauzei, s-a arătat că acțiunea este neîntemeiată, deoarece decizia nr.12/2011 a fost comunicată, însă reclamantul nu i-a dat curs în termen legal, aceasta nefiind atacată, a intrat în circuitul civil ca un act juridic afectat de modalități, respectiv de condiția eliminării stării de incompatibilitate, respectiv de termenul de 2 luni pentru încetarea acestei stări, astfel că și-a încetat efectele în același an 2011.

Prin urmare, o nouă solicitare de primire în profesia de avocat cu scutire de examen nu mai poate fi soluționată favorabil, în condițiile modificării Legii nr.51/1995.

Prin întâmpinare, Uniunea Națională a Barourilor din România a invocat excepția necompetenței teritoriale a Curții de Apel Ploiești, respectiv cazul reglementat prin art. 127 alin.1 NCPC, care este una de ordine publică, acest caracter fiind generat de valoarea ocrotită - asigurarea prestigiului justiției.

Pe cale de consecință, aceasta excepție poate fi invocată de părți ori de către instanță, din oficiu, în condițiile art. 130 alin.2 NCPC.

Întrucât reclamantul nu a respectat prevederile art.127 alin.1 NCPC, pârâtul a solicitat declinarea competenței către Curtea de Apel Brașov, învederând că în doctrină s-a exprimat opinia conform căreia, prin abatere de la dispozițiile art.116 NCPC, în acest caz alegerea instanței care urmează să fie investită prin declinare o face pârâtul, care însă este ținut de aceleași limite pe care art.127 alin.1 le fixează reclamantului, precum și că „reclamantul, și cu atât mai puțin instanța, nu poate să aleagă instanța competentă, soluție care se impune pentru înlăturarea oricărei eventuale suspiciuni asupra lipsei de imparțialitate a instanței la care se va dispune declinarea, fiindcă situația a fost generată de către reclamant, care trebuia să evite să se ajungă la asemenea declinare”.

Reclamantul a formulat încă din anul 2005 cerere de primire în profesia de avocat cu scutire de examen și prin decizia nr. 12/2011, aceasta i-a fost aprobată și comunicată, însă reclamantul nu i-a dat curs în termenul legal.

Decizia a fost emisă înainte de modificarea Legii 51/1995, modificare prin care s-a eliminat posibilitatea intrării în profesia de avocat fără examen, iar decizia nr.12/2011 nu a fost atacată în termenul legal și a intrat în circuitul civil fiind un act juridic afectat de modalități, respectiv de condiția eliminării stării de incompatibilitate și de termenul de 2 luni pentru încetarea acestei stări, astfel că aceasta și-a încetat efectele în același an, respectiv 2011.

De asemenea, solicitările din prezenta acțiune au făcut obiectul dosarului nr. 1453/42/2011 ale Curții de Ape Constanta, care, prin sentința civilă nr.313/24.06.2012 a respins cererea prin hotărâre definitivă, soluție menținută în recurs și de ICG prin decizia civilă nr.2327/20.05.2014, irevocabilă.

Potrivit art. 11 alin.1 din Legea 554/2001, cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ individual, recunoașterea dreptului pretins, se prescriu în termen de 6 luni.

Chiar dacă s-ar avea în vedere prevederile art. 11 alin.2 care statuează că pentru motive temeinice, în cazul actului administrative individual, cererea poate fi introdusă și peste termenul prevăzut la alin.1, dar nu mai târziu de 1 an de la data comunicării actului, data luării la cunoștință, se poate observa că cererea de chemare în judecată formulată de reclamant este făcută în afara termenului pentru exercitarea dreptului la acțiune în contencios administrativ, astfel că, prin raportare la prima situație, acțiunea reclamantului este "prescrisă" iar în raport de prevederile alin.2, reclamantul este "decăzut" din termenul de a formula aceasta cerere.

O nouă solicitare de primire în profesia de avocat cu scutire de examen nu mai poate fi soluționată favorabil în condițiile modificării Legii 51/1995 prin care a fost eliminată aceasta facilitate.

Reclamantul a depus la dosar sub nr.1411/26.01.2015 o cerere, prin care a solicitat declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel București.

La termenul de judecată din data de 4.02.2015, față de dispozițiile art.131 din Noul Cod de procedură civilă, Curtea a pus în discuția părților excepția necompetenței teritoriale absolute (necompetență funcțională) a prezentei instanțe, invocată de către părți, pe care a pus-o în discuția părților prezente și față de care a rămas apoi în pronunțare.

Examinând cu prioritate excepția necompetenței teritoriale exclusive a instanței (necompetență facultativă), invocată de către părți, Curtea a reținut următoarele:

Potrivit dispozițiilor art.127 al.1 din Noul Cod de procedură civilă „dacă un judecător are calitatea de reclamant într-o cerere de competența instanței la care își desfășoară activitatea, va sesiza una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța la care își desfășoară activitatea”.

Curtea a constatat că, întradevăr, **reclamantul are calitate de judecător în cadrul Curții de Apel Ploiești**, astfel că dispozițiile legale anterior citate – care au caracter imperativ - sunt pe deplin incidente, precum și că reclamantul nu a respectat aceste dispoziții legale, întrucât a sesizat cu prezenta acțiune Curtea de Apel Ploiești, iar nu una din curțile de apel învecinate acesteia.

Ca urmare, Curtea a apreciat, raportat la dispozițiile art.127, art.129 al.3 și art.131 din Noul Cod de procedură civilă, că excepția de necompetență teritorială exclusivă (necompetență facultativă) invocată de către părți este întemeiată, astfel că urmează a fi admisă.

Cât privește alegerea efectivă a instanței ce urmează a fi investită prin declinare, Curtea a constatat mai întâi că pârâții au susținut faptul că reclamantul nu mai poate solicita

trimiterea cauzei la Curtea de Apel București, ca urmare a faptului că el a făcut deja o alegere, prin sesizarea prezentei curți de apel – susținere pe care o apreciază ca fiind cel mult echitabilă, în condițiile în care nu există vreun temei juridic expres care să o statueze.

De altfel, dispozițiile art.130 al. 4 din Noul Cod de procedură civilă, conform cărora „dacă necompetența nu este de ordine publică, partea care a făcut cererea la o instanță necompetentă nu va putea cere declararea necompetenței” se referă doar la competența privată, competența de ordine publică – cum este cazul în prezenta cauză -, fiind expres exclusă, astfel că interdicția solicitării declinării competenței pentru motive de ordine publică nu a fost avută în vedere de către legiuitor.

Pe de altă parte, Curtea a constatat că pârâții au invocat o opinie exprimată în jurisprudență (Drept procesual civil, vol. I – Teoria generală, M Tăbârcă, Universul Juridic 2013), conform căreia în situația în care reclamantul nu introduce acțiunea la instanța arătată de dispozițiile art.127 din Noul Cod de procedură civilă, atunci alegerea instanței competente va fi făcută de către pârât, iar nu de către reclamant sau instanța de judecată – considerente fundamentate pe înlăturarea oricăror suspiciuni asupra lipsei de imparțialitate a instanței la care se va depune declinarea.

Curtea nu a putut achiesa la această opinie, motivat de faptul că, de lege lata, nu există vreo dispoziție legală care să acorde pârâtului, în situația premisă dedusă judecării, facultatea de alegere a instanței competente să soluționeze cauza și nici o dispoziție expresă care să interzică instanței să facă ea o astfel de alegere.

Cât privește imperativul asigurării imparțialității instanței la care urmează a se declina competența judecării cauzei, Curtea a considerat că acesta poate fi atins cel mai bine, nu prin soluția doctrinară expusă anterior, ci prin alegerea unei alte instanțe decât cele solicitate de către părți –respectiv Curtea de Apel București de către reclamant și Curtea de Apel Brașov de către pârâți -, tocmai pentru a se înlătura orice îndoială cu privire la imparțialitatea acestei instanțe și cu privire la egalitatea de tratament juridic a părților.

În consecință, pentru toate aceste considerente și în temeiul dispozițiilor legale deja precizate, Curtea a admis excepția de necompetență teritorială absolută (necompetență facultativă), invocată de către părți, și a declinat competența judecării cauzei la o altă instanță decât cele solicitate de către acestea, respectiv în favoarea Curții de Apel Galați – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal.

(Judecător Ionel Stănescu)

[13] Aprecierea greșită a momentului intrării unui act administrativ în circuitul civil. Casare pentru necercetarea fondului cauzei.

Legea nr. 554/2004

OUG nr. 34/2006

Codul de procedură civilă

Decizia de înlocuire a reclamantului din funcția de coordonator județean din cadrul proiectului Parteneriat public – privat pentru ocuparea forței de muncă POSDRU/111/4.1/S/91810 a produs efecte juridice de la momentul emiterii, voința pârâtei exprimată prin aceasta constituind fundamentul emiterii altui act administrativ. Necercetarea niciunui motiv de nelegalitate și netemenicie a deciziei contestate, echivalează cu necercetarea fondului cauzei.

**Curtea de Apel Ploiești, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal,
Sențința nr. 13CC din 6 martie 2015.**

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Dâmbovița sub nr. 6851/120/ 2013, reclamantul N C a chemat în judecată pârâții A J O F M Dâmbovița și directorul executiv A

C, pentru a se dispune anularea deciziei nr. 156/16.07.2013, reintegrarea în funcția de coordonator județean în proiectul, Parteneriat public – privat pentru ocuparea forței de muncă POSDRU/111/4.1/S/91810, desfășurat în parteneriatul cu AJOFM Tulcea, obligarea pârâților la plata drepturilor bănești calculate de la data înlocuirii din funcție și până la data reintegrării, precum și obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că, deși și a îndeplinit cu profesionalism și eficiență atribuțiile specifice în cadrul proiectului, înainte de finalizarea acestuia a fost înlocuit la data de 16.07.2013, în mod arbitrar, fără motivare, că motivele care impun anularea deciziei AJOFM Dâmbovița nr.156/16.07. 2013 sunt reprezentate, pe de o parte, de lipsa din cuprinsul actului a motivelor de fapt și de drept pentru care emitentul a considerat măsura înlocuirii justificată și oportună, iar pe de altă parte de lipsa din cuprinsul actului atacat a mențiunii privitoare la posibilitatea de contestare a acestuia, termenul și instituția competentă.

S-a mai arătat că lipsa din cuprinsul actului a indicării motivelor de fapt și de drept care au condus la emiterea acestuia, în condițiile în care aceste mențiuni sunt obligatorii, reprezintă un viciu de formă sancționat cu nulitatea absolută a actului astfel încheiat, legalitatea și oportunitatea unui act administrativ putând fi verificate doar prin analiza motivelor ce au stat la baza sa, precum și că pârâta, observând neregularitățile actului emis, a procedat la motivarea ulterioară a acestuia, prin răspunsul actului atacat, întrucât motivarea unui act administrativ trebuie realizată în cuprinsul său, neputând fi primită o motivare exterioară acestuia.

Decizia AJOFM Dâmbovița este cu atât mai surprinzătoare cu cât, potrivit Ordinului Ministerului Muncii nr.1168/21.03.2011 dar și condițiilor generale și specifice cuprinse în Ghidul Solicitantului, înlocuirea membrilor unei echipe de implementare se poate realiza doar în situații întemeiate, prin încheierea unui act adițional la contractul de finanțare, cu prezentarea CV-urilor persoanei înlocuite și a celei nou introduse pentru a se putea verifica cerința potrivit căreia, persoana nou introdusă să îndeplinească cel puțin aceleași condiții ca persoana înlocuită.

S-a mai invocat că urmarea firească a constatării nelegalității deciziei atacate este reintegrarea contestatorului în funcția de coordonator județean al proiectului operațional și plata în beneficiul acestuia a drepturilor bănești care i s-ar fi cuvenit, calculate de la data înlocuirii din funcție și până la data reintegrării efective, destinate a acoperi prejudiciul suferit de contestator prin emiterea actului nelegal.

Cu privire la calitatea procesual pasivă a pârâtei AC, s-a învederat că, potrivit disp. art.16 din Legea nr.554/2004, „cererile în justiție prevăzute de prezenta lege pot fi formulate și personal împotriva persoanei care a contribuit la elaborarea, emiterea sau încheierea actului dacă se solicită plata unor despăgubiri pentru prejudiciul cauzat”, aceasta urmând a fi obligată în solidar cu instituția din care face parte la plata acestor drepturi bănești.

În dovedirea acțiunii, reclamantul a depus, în copie, următoarele înscrisuri: decizia nr.163/14.06.2011, decizia nr.156/16.07. 2013, plângerea administrativă prealabilă, adresa emisă către reclamant cu nr.8141/21.08. 2013, adresa nr.10485/12.11.2013.

Pârâta A C a formulat întâmpinare, prin care a invocat lipsa calității sale procesuale pasive, motivat de faptul că prevederile art.16 din Legea 554/ 2004, actualizată, prevede introducerea în cauză a funcționarului public, ori actul contestat de reclamant a fost semnat în calitate de conducător al instituției numit în baza Ordinului nr. 403/31.05.2013 al Președintelui A.N.O.F.M. și nu în nume propriu. Conform Regulamentului de Organizare și Funcționare al instituției, aprobat prin Ordinul Președintelui ANOFM nr. 866/28.10.2010, directorul executiv are atribuții de a emite acte cu caracter nenormativ, excepție care a fost respinsă prin încheierea din 6.03.2014.

Prin întâmpinarea formulată de AJOFM Dâmbovița, s-a solicitat respingerea contestației, ca nefondată, și menținerea, ca temeinică și legală a deciziei contestate,

Pe baza probatoriilor cu înscrisuri administrate în cauză, prin sentința nr. 907 din data de 29 mai 2014, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, a fost respinsă acțiunea formulată de reclamantul N C, în contradictoriu cu pârâții A J O F M Dâmbovița, și a directorului executiv AC, motivat în esență, de faptul că decizia contestată nu a produs efecte juridice.

Prin aceeași hotărâre a fost obligat reclamantul la 1.000 lei cheltuieli de judecată către pârâta A C.

Împotriva sentinței precizate a declarat recurs reclamantul, solicitând modificarea în tot a acesteia, în sensul admiterii acțiunii și anulării deciziei nr.156/2013, corelativ cu

reintegrarea reclamantului în funcție și plata drepturilor bănești cuvenite, de la data înlocuirii și până la momentul reintegrării.

În motivarea recursului, s-a arătat că sentința recurată a fost pronunțată cu încălcarea normelor de drept material, actul dedus judecării fiind analizat eronat de către prima instanță, întrucât decizia nr.192/2013 a stabilit doar termenul de la care urma să-i înceteze reclamantului activitatea, hotărârea efectivă de înlocuire din funcție fiind luată prin decizia nr.156/2013, astfel că instanța de fond a reținut eronat contrariul, în sensul că decizia ultim precizată nu a produs efecte juridice.

S-a mai arătat că decizia atacată reprezintă actul principal – declanșator de efecte juridice în senul înlocuirii reclamantului din proiect, iar decizia emisă ulterior, nr.192/2013, reprezintă actul subsecvent, a cărui soartă depinde de ce a celui principal, că înlocuirea reclamantului s-a produs ca urmare a emiterii deciziei nr.156/2013, decizia nr.192/2013 stabilind doar termenul de la care s-a făcut înlocuirea, precum și că, dacă s-ar accepta punctul de vedere reținut de către prima instanță, nu s-ar mai justifica scopul emiterii deciziei contestate.

Reclamantul a mai arătat că decizia nr.156/2013 i-a fost comunicată, că în cadrul răspunsului la plângerea prealabilă pârâta a motivat înlocuirea reclamantului din proiect, fără să învedereze că aceasta s-ar face printr-un act administrativ ulterior, că s-a apreciat greșit lipsa producerii de efecte juridice de către decizia nr.156/2013, ca urmare a continuării activității reclamantului după momentul emiterii acestuia, că perioada dintre acest moment și cel al înlocuirii efective reprezintă o perioadă de tranziție, în care reclamantul a continuat lucrările proiectului până când înlocuitorul său a făcut față solicitărilor proiectului, precum și că pârâta Anghel Constanța a recunoscut, cu ocazia interogatoriului luat, faptul că decizia nr.192/2013 s-a stabilit doar momentul încetării activității reclamantului.

Prin întâmpinările depuse la dosar, intimatele pârâte au solicitat respingerea recursului, ca nefondat, motivat în esență de faptul că prima instanță a reținut corect faptul că decizia contestată nu a produs efecte juridice, ea nefiind un act administrativ în sensul dispozițiilor art.1 al.1 din Legea nr.554/2004, că încetarea calității reclamantului de coordonator județean în cadrul proiectului “Parteneriat public-privat pentru ocuparea forței de muncă” POSDRU/111/4.1/S/91810 s-a dispus prin decizia nr.192/21.08.2013, că acesta a desfășurat activitate remunerată în cadrul proiectului până la data de 26.08.2013, precum și că notificarea privind înlocuirea acestuia s-a emis cu mențiunea că va produce efecte începând cu data anterior precizată.

Examinând sentința recurată, prin prisma criticilor invocate de către reclamant și a dispozițiilor legale incidente în cauză, Curtea a constatat următoarele:

Pârâta, împreună cu beneficiarul AJOFM Tulcea și alte instituții publice similare, au derulat proiectul multi-regional “Parteneriat public-privat pentru ocuparea forței de muncă” POSDRU/111/4.1/S/91810, în cadrul căruia reclamantul a îndeplinit, în baza deciziei nr.163/14.06.2011 emisă de pârâtă, funcția de coordonator județean în vederea implementării proiectului precizat, începând cu data de 1.06.2011.

Prin referatul nr.134/15.07.2013, întocmit de către directorul executiv al AJOFM Dâmbovița, D C, s-a solicitat conducerii acestei instituții să analizeze posibilitatea înlocuirii reclamantului din echipele proiectelor în care este implicat, motivat de începerea urmăririi penale împotriva acestuia sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și intereselor publice, precum și pentru neglijență repetată în rezolvarea lucrărilor.

Prin adresa nr.7572/15.07.2015, pârâta a solicitat beneficiarului AJOFM Tulcea înlocuirea reclamantului din funcția de coordonator județean în vederea implementării proiectului “Parteneriat public-privat pentru ocuparea forței de muncă” POSDRU/111/4.1/S/91810, cu directorul său executiv adjunct, D C.

Prin decizia nr. 156/16.07.2013 - emisă de AJOFM Dâmbovița și semnată de către pârâta A C, directorul executiv al acesteia – s-a stabilit că “*începând cu data de 16.07.2013 domnul N C...va fi înlocuit de către domnul D C – numit coordonator județean, în vederea implementării proiectului “Parteneriat public-privat pentru ocuparea forței de muncă” POSDRU/111/4.1/S/91810*”.

La data de 6.08.2013, reclamantul a formulat plângere prealabilă împotriva deciziei nr.156/2013, iar prin adresa nr.814/21.08.2013, pârâta i-a comunicat faptul că s-a dispus înlocuirea

lui din cele două proiecte, “motivată de lipsa timpului necesar desfășurării activității în cadrul AJOFM Dâmbovița”

Urmare adresei primite, AJOFM Tulcea a înaintat Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice notificarea nr.26/7.08.2013, prin care a solicitat, printre altele, aprobarea înlocuirii reclamantului cu numitul D C, motivat de faptul că **această înlocuire a fost cerută de către pârâtă.**

Prin adresa nr.8513/21.08.2013, ANOFM – OIPOS DRU a comunicat AJOFM Tulcea că notificarea nr.26/2013 a fost înregistrată și că modificarea solicitată va produce efecte legale începând cu data de 26.08.2013.

Prin decizia nr.192/21.08.2013, AJOFM Dâmbovița a stabilit că “începând cu data de 26.08.2013, domnului N C, coordonator județean, îi încetează activitatea în cadrul proiectului “Parteneriat public-privat pentru ocuparea forței de muncă” POSDRU/111/4.1/S/91810 și va fi înlocuit de domnul DC..””.

Ulterior reclamantul a promovat prezenta acțiune, prin care a solicitat anularea deciziei nr.156/2013, reintegrarea sa în funcția și proiectul, anterior menționate, precum și obligarea pârâtelor la plata drepturilor bănești convenite, până la momentul reintegrării.

Prin sentința recurată, instanța de fond a respins acțiunea, motivat în esență, de faptul că decizia contestată nu a produs efecte juridice.

Curtea a constatat mai întâi, că instanța de fond a precizat în minută și dispozitiv faptul că “respinge acțiunea”, fără să arate modalitatea respingerii (ca neîntemeiată, ca inadmisibilă. etc.).

Cu toate acestea, **raportat la motivarea primei instanțe**, anterior menționată, **Curtea a considerat că, în realitate, aceasta a respins acțiunea, ca inadmisibilă** – cu toate că nu a invocat expres o asemenea excepție -, **în condițiile în care nu a analizat fondul cauzei, respectiv motivele de nelegalitate și netemeinicie a deciziei contestate, invocate de către reclamant.**

Apoi, Curtea a considerat că neproducerea efectelor juridice a fost fundamentată de către instanța fondului pe împrejurarea că încetarea calității reclamantului de coordonator județean al proiectului menționat a fost dispusă prin decizia nr.192/2013, că el și-a desfășurat activitatea până la data de 21.08.2013, precum și că orice modificare a contractului de finanțare a proiectului nu se putea face decât în conformitate cu clauzele acestuia.

Curtea a apreciat însă că nu poate primi argumentația primei instanțe, pentru următoarele considerente :

Este corect faptul că decizia nr.156/2013 nu a produs efecte juridice **la nivelul proiectului**, ele producându-se doar în momentul aprobării și înregistrării înlocuirii de către AMPOS DRU.

Însă, **decizia contestată a produs efecte juridice la nivelul instituției pârâte, din chiar momentul emiterii sale.**

Astfel, este evident faptul că prin decizia nr.156/2013 s-a manifestat voința pârâtei, în sensul înlocuirii reclamantului din funcția de coordonator județean din cadrul proiectului precizat cu numitul DC, voință fundamentată pe aspecte imputabile reclamantului, respectiv pretinsa săvârșire de fapte penale și de abateri disciplinare.

Pârâta a comunicat voința sa, de înlocuire a reclamantului, beneficiarului din proiect, care a luat act de aceasta și apoi a făcut practic o simplă formalitate de notificare a acestei modificări de voință, în vederea aprobării sale, către AMPOS DRU, notificare în care s-a arătat expres că **motivul înlocuirii îl reprezintă voința pârâtei, luată prin decizia nr.156/2013.**

În aceste condiții, Curtea consideră că sunt corecte susținerile reclamantului, în sensul că **manifestarea voinței pârâtei de înlocuire a reclamantului din proiect sa avut loc prin decizia nr.156/2013, iar nu prin decizia nr.192/2013** la nivelul proiectului, astfel că decizia nr.156/2013 constituie un act administrativ, în sensul dispozițiilor art.2 al.1 lit.c din Legea nr.554/2004.

Curtea apreciază, așa cum recurentul a învederat, că **decizia nr.192/2013 a statuat practic doar asupra momentului înlocuirii, ea fiind luată exclusiv ca urmare a aprobării înlocuirii de către AMPOS DRU.**

Totodată, Curtea consideră că aspectul continuării activității reclamantului în cadrul proiectului până la data de 21.08.2013, nu contravine concluzia conform căreia înlocuirea reclamantului a fost dispusă de partenerul AJOFM Dâmbovița prin decizia nr.156/2013.

Curtea apreciază că, dacă s-ar accepta punctul de vedere al primei instanțe, ar rezulta, pe de-o parte că singurul motiv al înlocuirii reclamantului, prin decizia nr.192/2013, l-a constituit aprobarea acestei măsuri de către AMPOSDRU, iar pe de alta că decizia nr.156/2013 nu a avut niciun rol în înlocuirea reclamantului din proiect – aspect contrar realității, în condițiile în care decizia de înlocuire a fost luată de către pârâtă ca urmare a preinsei activității necorespunzătoare a acestuia.

Curtea a subliniat că, **dacă decizia nr.156/2013 nu ar fi dispus măsura înlocuirii reclamantului din proiect, atunci aceasta nu ar fi putut face obiectul notificării AJOFM Tulcea și al aprobării AMPOSDRU, care nu puteau lua act și dispune vreo modificare a proiectului, dacă nu ar fi existat această măsură dispusă de pârâtă.**

Aceasta, întrucât aprobările acestora erau necesare în cadrul centralizat al proiectului, însă nu la nivelul partenerului - instituția pârâtă, aceasta din urmă fiind singura în măsură să decidă cu privire la personalul său implicit în realizarea proiectului.

În sprijinul acestei concluzii vine și împrejurarea că în cuprinsul deciziei contestate nu se face referire la dispunerea emiterii unei solicitări beneficiarului de proiect, pentru a dispune înlocuirea reclamantului, ci la faptul că se ia măsura înlocuirii, indicându-se chiar momentul de la care această manifestare de voință produce efect în cadrul său.

Apoi, în răspunsul la plângerea prealabilă formulată de reclamant împotriva deciziei contestate, **pârâta nu invocă faptul că prin decizia nr.156/2013 nu s-a dispus înlocuirea sa, ci că această măsură a fost luată pentru lipsa timpului necesar desfășurării activității în cadrul pârâtei** – explicație care, practic, este diferită celei invocate în referatul întocmit de către directorul executiv adjunct al pârâtei, DC.

Concluzionând, Curtea a apreciat că în mod eronat prima instanță a apreciat că decizia nr.156/2013 nu a produs efecte juridice, respectiv că în cauză nu sunt îndeplinite dispozițiile art.1 al.1 din Legea nr.554/2004, în condițiile în care, în realitate, prin această decizie s-a dispus înlocuirea reclamantului din proiect efect juridic adus ulterior la luat cunoștință AJOFM Tulcea și AMPOSDRU.

Câtă vreme prima instanță nu a intrat în cercetarea fondului, neexaminând și nesoluționând niciuna dintre criticile de nelegalitate și netemeinicie a deciziei contestate, formulate de către reclamant, Curtea, potrivit dispozițiilor art. 488 pct.8, art. 496 și art. 498 al.2 din Codul de procedură civilă, a admis recursul, a casate sentința recurată și a trimis cauza, spre rejudecare, la aceeași instanță de fond.

(Judecător Ionel Stănescu)

[14] Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, art. 22 alin. 2

Înlocuirea administratorului judiciar dispusă în baza dispozițiilor art. 22 alin. 2 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței. Calitate procesuală activă la formularea căii de atac împotriva încheierii judecătorului-sindic. Cale de atac formulată de creditorul majoritar.

**Curtea de Apel Ploiești, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal,
Decizia nr. 354 din 28 ianuarie 2015.**

Comitetul creditorilor ca organ reprezentativ este singurul în măsură ca, pe baza unei decizii adoptate în acest sens, să sesizeze judecătorul-sindic cu o cerere de înlocuire a administratorului judiciar, astfel că doar acesta poate avea calitatea pentru formularea cererii de

recurs împotriva acestei încheieri, în lipsa autorizării comitetului creditorilor creditorul majoritar neavând legitimare procesuală activă de a formula - în nume propriu - o astfel de cerere .

Tribunalul, prin încheierea de ședință din data de 8 septembrie 2014, a dispus, din oficiu, înlocuirea administratorului judiciar LD E. G. IPURL cu C.I.M. IPURL.

Pentru a pronunța această încheiere instanța de fond a reținut următoarele: creditorii au solicitat sesizarea din oficiu a judecătorului sindic privind unele deficiențe din activitatea administratorului judiciar, fundamentată pe dispozițiile art.22 alin.2 din Legea 85/2006.

Judecătorul-sindic a apreciat că se impune autosesizarea sa prin însușirea materialelor expuse de creditorii și, astfel autosesizat, a constatat unele nereguli grave în exercitarea atribuțiilor specifice poziției de administrator judiciar al debitoarei, constând în aceea că, de la momentul ridicării dreptului de administrare al debitoarei, respectiv la 07.05.2014, administratorului judiciar îi incumbă obligația de a conduce în tot activitatea societății.

În cuprinsul planului de reorganizare debitoarea a precizat că în prezent se află în derularea contractului încheiat la 26.05.2014 cu M.M.L., în valoare totală de 11.000.000 USD, pe o perioadă de 3 ani - 01.07.2014 – 30.06.2017 - și că debitoarea are un număr de 45 de salariați.

Toate acestea nu au fost verificate de administratorul judiciar, care nu a expus un punct de vedere cu privire la situația economico-financiară a debitoarei, limitându-se a efectua doar notificări către fostul administrator special al debitoarei la 27.05.2014, pentru a întocmi și prezenta documentele contabile.

Cum factorul poștal a menționat pe dovada de îndeplinire a notificării că în prezent debitoarea, cu punct de lucru în comuna B., este închisă, administratorul judiciar trebuia ca, de îndată, să se deplaseze la sediul social pentru a verifica în ce măsură paza bunurilor este asigurată, respectiv pentru identificarea faptică a bunurilor ce compun averea debitoarei și, totodată, să uzeze de dispozițiile art.17 alin.2 din Legea 85/2006.

Judecătorul-sindic a constatat, astfel, că sunt suficiente motive temeinice pentru ca, în baza dispozițiilor art.22 alin.2 din Legea 85/2006, să se dispună din oficiu înlocuirea administratorului judiciar LD E. G. IPURL cu C.I.M. IPURL.

Împotriva acestei încheieri a formulat recurs debitoarea B. SA, care arată că, în mod nejustificat, judecătorul sindic, fără a motiva și fără a indica măcar pretențiile motive temeinice, a dispus înlocuirea LD E. G. IPURL cu C.I.M. IPURL.

În ceea ce privește nelegalitatea hotărârii atacate sub aspectul nemotivării acesteia de către instanța de fond și care se încadrează în dispozițiile art. 304 pct. 7 Cod de procedura civilă recurenta învederează faptul că, în vederea dispunerii înlocuirii administratorului judiciar, este necesară existența unor motive temeinice, condiție ce nu este îndeplinită în cauză; judecătorul sindic trebuie să dispună această măsură printr-o încheiere motivată.

Judecătorul sindic, în pretinsa motivare a hotărârii, a reținut numai faptul că se constată anumite nereguli grave în exercitarea atribuțiilor specifice poziției de administrator judiciar, apreciind că aceasta mențiune constituie o motivare suficientă în argumentarea existenței unor motive temeinice de natură a necesita înlocuirea administratorului judiciar.

Totodată, recurenta arată că, deși anterior instanța de judecată a constatat imposibilitatea administratorului judiciar de a depune un punct de vedere cu privire la situația economico-financiară a debitoarei, ca urmare a lipsei oricăror documente în acest sens și a refuzului administratorului special de a comunica orice document contabil, judecătorul sindic, ulterior, sesizat din oficiu, precizează că un motiv temeinic ar consta în faptul că administratorul judiciar nu ar fi expus un punct de vedere cu privire la această situație financiară.

Deși administratorul judiciar a depus la dosarul cauzei o serie de notificări către administratorul special, precum și un set de planșe fotografice care să ateste deplasarea sa la sediul social al debitoarei în încercarea de a lua legătura cu administratorul special, demonstrând, practic, imposibilitatea de a prezenta orice punct de vedere în raport de lipsa oricăror documente pe care să le analizeze, judecătorul sindic nu a menționat aceste aspecte în încheiere.

În ceea ce privește nelegalitatea hotărârii în raport de inexistența motivelor temeinice privind înlocuirea administratorului judiciar recurenta arată că, potrivit dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic poate dispune măsura înlocuirii numai ca urmare a existenței unor motive temeinice.

Or, este de observat ca judecătorul sindic da o legitimitate abuzului săvârșit de administratorul special.

Astfel, fără a mai avea calitatea de reprezentant al debitoarei, administratorul special specifica faptul ca ar fi încheiat un contract cu o pretinsa societate al cărei obiect de activitate nu este precizat, aspect fata de care judecătorul sindic a luat act, fara a fi depusa la dosar niciun fel de proba in acest sens.

Recurenta mai arată că administratorul judiciar LD E. G. IPURL se afla intr-o imposibilitate obiectiva de a depune acest punct de vedere, ca urmare a refuzului fostului administrator judiciar si a celui special de a preda documentele financiar-contabile ale societății, situație evocata in repetate rânduri judecătorului sindic.

Din aceasta perspectiva, odată cu depunerea documentelor, ulterior analizei acestora, ar rezulta nereguli grave cu privire la activitatea administratorului special întreprinsa de la momentul deschiderii procedurii si pana la momentul ridicării dreptului de administrare.

Mai mult decât atât, deși administratorul judiciar nu a avut acces la setul de documente aflat in posesia administratorului special, totuși a depus la dosarul cauzei o analiza a situației economice a debitoarei, efectuata in baza datelor afișate pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice, date care au fost luate in considerare chiar de judecătorul sindic odată cu soluționarea cererii de ridicare a dreptului de administrare.

In ceea ce privește paza bunurilor, recurenta solicită instanței de recurs sa observe ca a fost adus la cunoștința judecătorului sindic faptul ca administratorului judiciar nu îi este permis accesul in sediul social al debitoarei, solicitându-se autorizarea de a proceda la efectuarea acestor demersuri.

Recurenta solicită, astfel, admiterea recursului si modificarea in tot a încheierii recurate, în sensul menținerii in cauza ca administrator judiciar a LD E. G. IPURL.

În soluționarea recursului Curtea a reținut următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 22 alin. 2 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, în orice stadiu al procedurii, judecătorul-sindic, din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor, îl poate înlocui pe administratorul judiciar, prin încheiere motivată, pentru motive temeinice. Încheierea de înlocuire se pronunță în camera de consiliu, de urgență, cu citarea administratorului judiciar si a comitetului creditorilor.

Procedura insolvenței reprezintă, potrivit art. 3 pct. 3 din lege, o procedură colectivă în care creditorii recunoscuți participă împreună la urmărirea si recuperarea creanțelor lor, în modalitățile prevăzute de lege.

Având în vedere caracterul colectiv, concursual si egalitar al procedurii, legiuitorul a înțeles ca anumite acțiuni să fie exercitate individual de către creditorii, iar altele să fie exercitate prin organele lor colective, adunarea creditorilor sau comitetul creditorilor.

Astfel, atunci când urmează a fi adoptate măsuri care privesc interesul comun al creditorilor, adoptarea acestora urmează să se realizeze în condițiile de cvorum si majoritate prevăzute de lege, situații în care se conferă calitate procesuală activă adunării creditorilor sau comitetului creditorilor si nu creditorilor acționând individual, care nu se pot subroga, printr-un act unilateral de voință, în rolul organelor colective si nu se pot substitui voinței acestora.

Or, Curtea a reținut că în cazul cererii de înlocuire a administratorului judiciar legea atribuie calitate procesuală activă comitetului creditorilor si nu creditorilor acționând în mod individual, totodată judecătorul-sindic având posibilitatea de a se sesiza din oficiu; astfel, cadrul procesual este stabilit de dispozițiile art. 22 alin. 2 din Legea nr. 85/2006, respectiv părțile care trebuie citate conform dispozițiilor art. 7 alin. 2 din lege – “în procedurile contencioase reglementate de prezenta lege vor fi citate în calitate de părți numai persoanele ale căror drepturi sau interese sunt supuse spre soluționare judecătorului-sindic, în condiții de contradictorialitate”.

Așadar, textul de lege menționat prevede în mod clar entitățile abilitate să procedeze la inițierea demersurilor pentru înlocuirea practicianului în insolvență: judecătorul-sindic, din oficiu, sau comitetul creditorilor, după ce a fost adoptată o decizie în acest sens.

Calitatea procesuală activă presupune existența identității între persoana reclamantului si cel ce se pretinde titular al dreptului dedus judecății.

Curtea a reținut că hotărârea civilă produce efecte relative, în principiu, astfel că numai persoanele care au avut calitatea de parte la prima instanță pot declara calea de atac. Au, de

asemenea, calitatea de părți în calea de atac și succesorii în drepturi ai părților și persoanele sau organele cărora le-a fost recunoscută legitimare procesuală activă.

În speță, însă, recurenta B. SA este creditoare a debitoarei SC F. SA și a formulat în nume propriu, în această calitate, cererea de recurs împotriva încheierii de înlocuire a administratorului judiciar, măsură dispusă din oficiu de judecătorul-sindic; or, Curtea a considerat că, din moment ce comitetul creditorilor ca organ reprezentativ era singurul în măsură ca, pe baza unei decizii adoptate în acest sens, să sesizeze judecătorul-sindic cu o cerere de înlocuire a administratorului judiciar, doar acesta poate avea calitatea pentru formularea cererii de recurs împotriva acestei încheieri, în lipsa autorizării comitetului creditorilor recurenta neavând legitimare procesuală activă de a formula - în nume propriu - o astfel de cerere.

Reținând că verificarea legalității și temeiniciei măsurii de înlocuire a administratorului judiciar dispusă în cauză nu poate fi efectuată de instanța de control judiciar decât în raport de dispozițiile art.22 alin.2 din lege, orice cerere formulată de creditori în mod individual nefiind permisă de lege, Curtea a admis excepția lipsei calității procesuale active a creditoarei și a respins recursul acesteia ca fiind formulat de o persoană lipsită de calitate procesuală, prin admiterea excepției, în conformitate cu dispozițiile art. 137 Cod de procedură civilă.

(Judecător Liliana Felicia Androne)